

Engdommens Tidning

15. Marts 1902.
No. 6. 13. Aarg.

INDHOLD

	Side		Side
En „Stod Yard“ i Nærheden af Winnipeg, Canada (Billede) - - - -	133	De to Brødre - - - - -	142
Bær med i Kampen for Kristus! (Af J. Landberg) - - - -	134	Keiser og Amerikaner - - - -	146
Regler værd at efterfølge - - - -	134	Spurven. (Af Ivan Turgenjef) - - - -	146
Marconis Mesterstykke (med Portræt) - - - -	135	Smaaspøg - - - - -	147
Julevisit. (Af Konrad Tahl) - - - -	138	The Wrong Meaning of Success - - - -	148
Triste Historier - - - - -	140	Prudence Winterburn. (By Sara Doudney)	148
Wu Ting-Fang - - - - -	141	A Beautiful Death (with portrait) - - - -	151
		Trifles (Poem) - - - - -	151

Fast Eiendom.

En liden eller stor Sum anbragt i Canada-Land er bedre end Guldminer og Olje-Brønde i Kansas.

Eller vil du ha Homestead i Canada, saa er der intet, som er til Hindrer for dette.

Vil du ha nærmere Underretning om Landet, saa skriv til

CANADA LAND & COLONIZATION CO.,

424 Endicott Bldg., St. Paul, Minn.

Eller

B. B. HAUGAN,
FERGUS FALLS, MINNESOTA.

Netop udkommet:

En Menneskeven.

Hans Peter Børresens Liv og Arbeide.

Af K. B. Birkeland.

Bogen udgjør 200 Sider og har 12 vakre Billeder. En meget interessant Skildring af denne store og merkelige Mand. Bør læses af unge og gamle. Koster 50 Cents i Omflag; indb. 75 Cents. Send Bestillingen til

Ungdommens Ven,

283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Et merkeligt Dokument

er

Hans Nilsen Hauges Testamente
til sine Venner.

Hvis du ikke har dette Testamente, vil du finde det i en liden Bog, som vi har for Salg:

„Hauges Liv og Virksomhed.“

Hauges Testamente er her trykt efter Originalen og er egte.

Bogen er 92 Sider og indeholder en kort Beskrivelse af Hauges Liv og Arbeide; derhos vil du finde et prægtigt Billede af Hauge, Billeder af Hauges Fødested, Eters Papirmølle, Gaarden Bredtvedt, hvor Hauge boede, gamle Aters Kirke, hvor du kan se Hauges Gravstøtte og det bekendte Tidemans „Haugianerne“.

Bogen er indbundet i Papbind og sælges nu for den billige Pris **25 Cents** af.....

Ungdommens Ven,

283 Cedar Avenue, Minneapolis.

„U. U.“ Trykkeri

anbefales til Udførelse af al Slags

Bogtrykkerarbeide

saavel i det engelske som i det norske Sprog baade smagfuldt, hurtigt og billigt.

Overslag for Trykning af Bøger, Blade og al Slags Job-Trykning tilstilles gratis paa Forlangende.

Ungdommens Vens Trykkeri

283 Cedar Avenue,

MINNEAPOLIS, - - MINN.

H. O. JUVE,

Den eneste norske Marmorhugger i Minneapolis, som eier eget Værksted.

Handler med amerikansk og italiensk Marmor og Granit Monumenter, Gravstene, Tablets, Posts, Etc., Etc.

Vi har ogsaa paa Lager den bekendte RØD WISCONSIN GRANIT, den fineste og mest solide Granit som findes.

Ordres fra Landet ekspederes prompt med største Nøjagtighed, Skriv efter Priser.

714 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

IVER C. J. WIIG, M. D.

Scandinaviske Læge.

Hours: 10 to 12 A. M. 2 to 4 P. M. Evenings. Sundays: 2:30 to 3:30.

Office, Corner Bloomington and Franklin Aves. Phones, N. W. 151 S. T. C. 1162.

Residence, 824 16th Avenue South. Phone, Twin City 1489.

Julius Holm,

Portræt og Landskabsmaler.

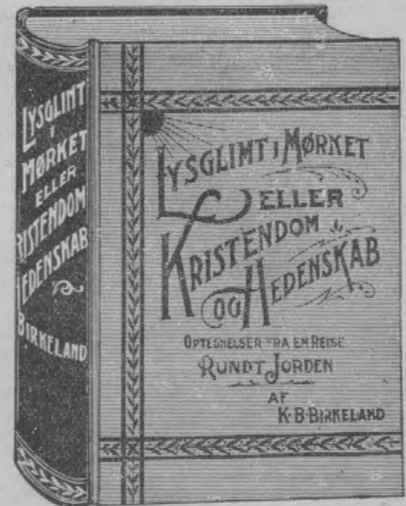
Alterbilleder en Specialitet.

Studio: 1339 Franklin Ave., Minneapolis. 1921m b702

En Reise rundt Jorden

for \$2.50 og „Ungdommens Ven“

frit for et Aar.

„Lysglimt i Mørket“ er Navnet paa den store og rigt illustrerede Bog, som Pastor Birkeland skrev om sin Reise rundt Jorden. Den er overmaade kvit skrevet. Indeholder over 600 store Sider. Den koster \$2.50. Bed snart at indsende denne Sum, saar man Bogen portofrit tilsendt, og saa faar man „Ungdommens Ven“ frit for et Aar. Benyt Anledningen snart. Dette Tilbud gjælder alle, som læser det. Skulde nogen staa i Gjæld til Bladet, maa den først betales.

Børresens Liv og Arbeide,

vakkert indbundet, koster 75 Cents; men ved at betale \$1.00 for „Ungdommens Ven“ for dette Aar, faar man Bogen for 50 Cts. I Omflag koster den 50 Cents; men sammen med „Ungdommens Ven“ kan den faaes for 85 Cents.

Hos Jesus i Bønnens Skole.

Af Andrew Murray.

Fra Engelt ved W. M. Hagen.

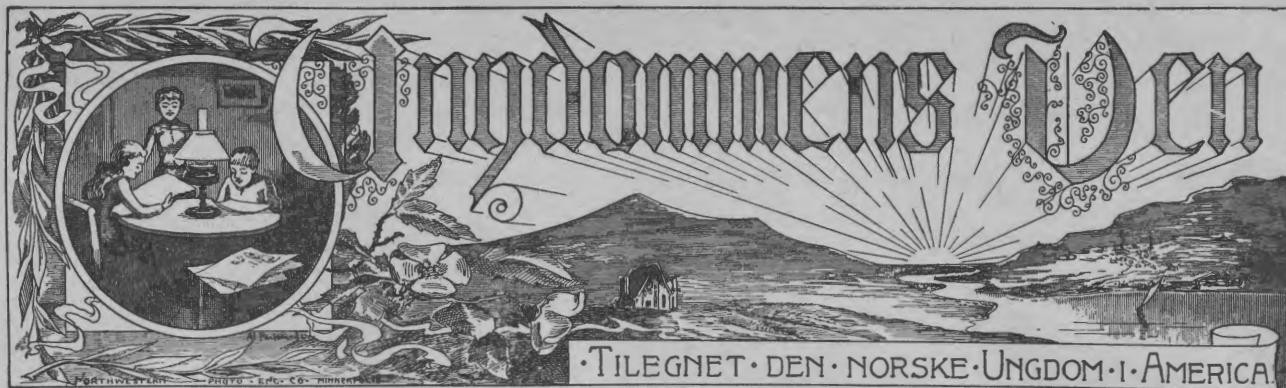
Indeholder en kort Biografi af Forfatteren samt hans Billede. Indeholder ialt 31 Lekser eller korte Afhandlinger om Bønnen.

Andrew Murray er en af de mest læste religiøse Forfattere i det engelske Sprog. Har i mange Aar været Missionær i Syd Afrika.

Bogen er paa 280 Sider. Trykt paa godt Papir og meget vakkert indbundet. Har været solgt for 75 Cents. Kan nu faaes for en ny Helaarsabonnement paa „Ungdommens Ven“.

„Frydetoner“

burde findes i ethvert Scandinavisk Hjem i Amerika.

No. 6.

Minneapolis, Minn., 15de Marts 1902.

13. Aarg.

En „Stoek Yard“ i Nærheden af Winnipeg, Canada.

Vær med i Kampen for Kristus!

S. Landberg.

Det er om Kampen, Herren taler til os, Kampen, som blusser rundt om Evangeliet. Vi, som lever idag, staar midt oppe i denne Kamp.

Vi har Grund til Tak, naar vi ser det sunde, sterke Troesliv, som rører sig i os. Unge og gamle kan i personlig Kristenglæde sige:

„Gver elske, hvad hans Gu staar til,
Seg kun min Jesum elske vil.“

Andre har endnu ikke naaet frem til Klarhed. Tro og Tvil brydes inde i dem, som Lyset og Mørket brydes i Morgendæmringen. Men Morgendæmringen forjætter den gryende Dag. Vi er visse paa, at de, før de gaar ind til Dønnen, skal kunne sige i klar Tro: „Vi har fundet Messias.“ Der er Oprigtighed i deres Kamp.

Men der er mange, som kæmper mod Kristus — i slængende Gaan. Og der er mange, som i kold Foragt gaar ham forbi. De er færdige med ham. De tænker — de siger det med: „Kristi Sag er tabt, redningsløst tabt.“ — Skal vi, som fylker os om Kristi Kors, blive modløse?

Nei, nei! Heder det ikke til os fra ham, som eier Seirens Tryghed: „Frygt ikke!“ Vor Tids Fornægtelse skal følge svundne Tiders mølædte Visdom i Graven. Medens Hadet mod Herren sufer som et Uveir udenfor, hviler Guds hellige Aand sit Vidnesbyrd ind i de troendes Hjertes, troessterkt, om det end lyder stille derinde i Sjælens Dyh.

Men Herren har et Krav til dig: Vær med i Kampen for Kristus. Hvordan være med? spørger du. Skal jeg være med? Ja, du skal vidne. Det trænges, at du gjør din Pligt, thi Tiderne er onde. Vil du ikke bekjende Kristus for Menneffene, da vil han ikke bekjende dig for Guds Engle. Du har vel ikke glemt det Løfte, du engang gav ved Guds Alter? Har du taget „den gode Bekjendelse“ med dig ud i Livet? Bekjender du for dine Venner og for dem, som er i Tjeneste hos dig? For din Mand og dine Børn hjemme? „Seg er saa ubetydelig,“ siger du, „en menig kristen, som Folk er flest; mit fattige Vidnesbyrd kan ikke udrette noget.“ Tro mig: det kan udrette meget. Jo inderligere Guds Aand faar forklare Kristi hellige Liv for dig, desto dybere faar du erfare Evangeliets Kraft paa dit eget Hjerte, og det Ord, som høeres af den selvoplevende Erfarings Magt, har altid Styrke. Ofte har en ensfoldig kristens kunstløse Tale taget sterkere Tag i Hjernerne end de skarpsindigste Begrunderser af de lærde. Det er ikke Vidnesbyrd fra Prækestolen, vi mest trænger, det er den stille, trofaste Bekjendelse under Dagens jevne Løb. Den er mere værd end mange Taler.

Men først og sidst: Lad dit Liv vidne! Jeg traf engang oftere sammen med en ung Mand, som spottede. Efter et Aars Forløb mødte jeg ham igjen. Da talte han som den, der har lært at kjende Guds Kraft. „Det er min kjærlige Gustru,“ sagde han, „som har ført mig til

Kristus. Hun lever sit Liv for Guds Ansigt. Bed at se hendes stille Kjærligheds selfornegtende Storhed har jeg lært at høre mig for ham, som giver Karakteren Styrke.“

Tænk, om du, som er Gustru, saaledes kunde vinde din vantro Mand! Om du, som er Mor, kunde leve sig, at din Søn, som fører et vildt Liv ude mellem onde Kamerater, kjendte det som en dragende Magt i sig: „Hvis du kom til at leve med Gud ligesom din iegode Mor, da blev dit Liv rigere, og du selv blev lykkeligere.“ Saa siger jeg: Vær med i Kampen for Kristus! Vær tro i din Gjerning i Fabrikken eller ude paa Wortdomten. Gjent Styrke hos den forskæftede Frelser, naar Fristelsen søger dig. Lev i Bøn, saa Kameraterne dine møder noget af Guds Kraft, hver Gang de er sammen med dig. Kampen er stor. Verden kjender ingen større. Vær med! I Krigen beror Udfaldet ikke bare paa de saa Officerer, som fører Kommandoen. Det beror mindst ligesaa meget paa, at hver menig Soldat i Flokken gjør sin Pligt. Om I bare vilde forstaa det, alle I, som uden at være kjendte af den store Verden, har eders lille Verden at arbejde i! Glem ikke det personlige Ansvar, glem ikke det! Gud give os, at vi kjender Pinselveiret inde i Hjertet, at vi i Troens Blød, blir med i Vidnesbyrdet. Da kæmper vi for Kristus.

Regler, værd at efterfølge.

Lad ikke nogen Dag gaa hen uden personlig, lønlig Omgang med Gud.

Begynd hver Dag med at tage Veiledning fra Guds Ord, om det ikke er mere end et Vers.

Søg at befri dig fra enhver bitter Følelse eller Tanke paa smaa Fornærmelser, Sag samme hvem, som har tilføjet dig dem.

Lad nogen Person eller Sag ligge dig paa Hjerte, for hvilken du hver Dag nedbeder Herrens Velsignelse.

Lad ingen Anledning gaa dig forbi til at bekjende din Frelser for Menneffene, og søg i Ydmyghed at opmuntre dem til at annamme ham.

Lad ingen Anledning gaa dig forbi til at sige et kjærligt Ord, udvise en kjærlig Handling, eller i det mindste give et kjærligt Smil til dem, du møder. Gjør ikke dette som noget paataget, men „af Hjertet som for Herren“.

Tag nøie vare paa din Mund og Tunge, saa at intet urent Ord, forfængeligt Snak eller letfindige Historier, ingen Bagtalelse eller hidende Bemærkninger, ingen uærbødighed eller usand Bemærkning — skulde komme over dine Læber.

Rom ihu hver Dag, at Kristus sikkerlig vil komme; har vil komme pludselig, han vil komme snart. Det kan ske, at denne Dag vil afgjøre, hvorledes han skal finde dig. Maaſte du skal paa denne Dag være iblandt de Tusender, som skal gaa bort herfra.

Følg disse Regler denne Uge og se, om der ikke skal komme saa megen Velsignelse til dit Liv, at du faar Lyst at gjøre dem til Regler for hele dit Liv.

Marconis Mesterstykke.

Sendte Signaler 2000 Mil over Havet uden Traad.

Den unge Mand's Historie.

Guglielmo Marconi er ikke fuldt 28 Aar gammel. Men trods sin unge Alder er han fortiden Verdens mest bekjendte Videnskabsmand og Opfinder.

Det var han, som sendte det første Telegram over det mægtige Atlanterhav uden Traad. I det ene Øieblik udsender et kraftigt Batteri en elektrisk Bølge fra den engelske Kyst og i næste Øieblik, eller rettere i samme Øieblik, opfanger Marconi de udsendte Signaler ved et Instrument paa den amerikanske Kyst.

Marconi blev født paa sin Faders Gods i Italien. Moderen er skotsk og kom som ung Pige fra Skotland til Italien for at studere Musik. Her traf hun den unge Italiener Marconi; de blev forelsket i hinanden og blev gifte. Deres Søn har modtaget det meste af sin Uddannelse ved Privatlærere. Fra sine Barndomsdage var han en Drømmer; men han har ogsaa altid været en Arbejder. Være 12 Aar gammel opfandt han et Instrument, der tiltrak sig hans Lærers Opmerksomhed, saa denne vilde lure det fra ham, men Gutten lod sig ikke narre. Forældrene lod ham gaa sin egen Vej, men maatte dog af og til protestere, naar han kom frem med sine underlige Planer og vilde udføre dem. Da han var 16 Aar gammel havde han opfundet flere elektriske Instrumenter, der lagde for Dagen hans store Begavelse. Først da han var 20 Aar gammel begyndte han at eksperimentere med traadløs Telegraf. Han læste om den tyske Videnskabsmand, Heinrich Hertz, som tilfældigvis kom til at opdage, at en elektrisk Strøm kunde sendes nogle Faa Tommer gennem Luften fra en Traad til en anden. Mange andre Videnskabsmænd forsøgte det samme. Hertz' Opdagelse var Begyndelsen til traadløs Telegraf, men det tog Italienerens Inderbildningskraft til at hitte paa Planen at anvendeliggjøre dette Princip. Heri ligger Forskjellen paa en stor Mand og Geniet. Den første kommer næsten paa Høiden ved kraftigt, møjsommeligt Arbejde; den sidste svinger sig didop ved Hjælp af en tilhneladende inspireret Tanke.

Vi har hverken Tid eller Ede til at beskrive alle de tidligere Opdagelser paa Elektricitetens Omraade, der satte Marconi istand til at udføre det Mesterstykke, der ligger mere som et Mirakel end en slet og ret Anvendelse af Naturens Love. Vi skal kun i Korthed pege paa de væsentlige Midler Marconi benyttede sig af.

Det var i 1894, at han læste om Hertz' Opdagelse. Nu ventede han at læse i Bladene, at Hertz selv eller nogen anden af de store Videnskabsmænd havde benyttet sig af denne omtalte Opdagelse og sendt Signaler kortere eller længere Afstande; men intet saadant stod at læse i Bladene. Det forundrede ham. Noget maatte da vel ha kommet paa Tanken. Selv kunde han ikke kalde sig en Videnskabsmand; han var paa langt nær ingen Autoritet

paa Elektricitetens Omraade, han havde ingen Grad og havde ikke engang fuldenst noget Skolekursus paa en tilfredsstillende Maade. Han ventede næsten et helt Aar paa Nyheden om et traadløst Telegrafsystem; men ingen kom.

Saa begyndte han selv; men om alle de mislykkede Forsøg, han gjorde, kunde der skrives en Bog, hvis man kjendte dertil. Han fortsatte uden at tabe Modet; hver Gang et Forsøg slog fejl, sagde han: „Nu ved jeg det

Guglielmo Marconi.

ikke gaar paa denne Maade. Dette Forsøg behøver jeg ikke at gjentage. Jeg nærmer mig stadig det rette."

Og at „det rette" kunde naaes, derpaa tvilede han aldrig.

Et dristigt Forsøg.

I Begyndelsen af forrige Aar havde han sendt Signaler over den engelske Kanal, fra Frankrige til England, en Distance paa 250 Mil, men ingen drømte om, at han vilde forsøge sig paa en Distance otte Gange saa stor. Forsøget var ogsaa for dristigt til, at Publikum skulde faa vide derom. Hvis Forsøget lykkedes, vilde det medføre uberegnelige Følger: de kostbare Apparater, Traade og Kabler vilde bli værdiløse; nye Muligheder vilde aabnes for Handel og Politik; Krig vilde vanskeliggjøres og Nationerne bringes nærmere hinanden i Sympati og Forstaelse. Men læt at Forsøget skulde mislykkes — da var det bedst Verden ikke vidste noget derom paa Forhaand.

I al Stilhed gjorde Marconi og hans to Assistentter sine Forberedelser paa Signal Hill, Ny Foundland. En Drage eller Ballon heistes i Luften, hvor den svævede 400 Fod ober Norden. Før han reiste fra England havde han aftalt med sine Assistentter der, at Klokken 12 Middag skulde de begynde at sende Signalet for Bogstaben „S.“, som bestaar af tre korte Streger efter Morse' Telegrafalfabet.

Den betydningsfulde Dag.

Ved Middagstider den 12te December 1901 sad Marconi med en Telefons Høreapparat ved Øret, i et Rum i de gamle Barracker paa „Signal Hill“. Det maa ha været et underligt Øieblik for den unge Mand. Foran ham paa Bordet laa det fine Instrument; som var Produktet af Opfinderens søvnløse Nætter og lange Dage. En Traad ledede gennem Vinduet og op til Dragen eller Ballonen, der svævede højt i Luften. Det var en raa, kold Dag; ved Klippens Fod, 300 Fod nedenfor, tordnede de kolde Snavsbølger; et Stykke tilhavs saaes gennem Taagen Kap Spear, og udenom dette rullede det store Ocean 2,000 Mile lige til den britiske Kyst. Endog de afstedsnærværende Reportere var fraværende. I Fyrtaarnet stod den gamle Vagtmand og anede vist ikke, at hemmelighedsfulde Bud holdt paa at komme gennem Luften helt fra England.

Kun to Personer var tilstede i Rummet, hvor Instrumenterne var opsat — Mr. Marconi og Mr. Kemp. Alt var forberedt saa godt som muligt. Modtagelsesinstrumentet var overmaade ømfindelig; saa det vilde opfange det aller svageste Signal.

Da Signalet kom.

Pludselig hørte Mr. Kemp et skarpt Pif i Instrumentet; dette var naturligvis ikke Signalet; men det var Tegnet paa, at noget holdt paa at komme. Opfinderens Ansigt viste ikke Tegnet paa Bevægelse. Med en Gang sagde han: „Se om du kan høre noget, Mr. Kemp.“

Mr. Kemp tog Høreapparatet og et Øieblik senere kom der tre svage men særskilte Slag — der betyder Bogstavet S., og som et Øieblik iforveien var udsendt fra England. Ti Minuter efter Kl. 1 kom der flere Signaler, og Mr. Marconi og Mr. Kemp forvise sig atter og atter om, at der kunde ikke være noget Mistag.

Problemet var løst! Et af de store Undre i Videnskaben var udført. Men den unge Opfinder vandrede nedad Bakken og henimod Byen, der nu straaledede med mange Lys, nedstemt, modfalden — Reaktionen efter flere Dages Overspændthed. Den følgende Dags Eftermiddag lykkedes det ham atter at modtage Signaler fra England, men paa Lørdag var han ikke istand til at høre nogenting. Signalerne var hele Liden sendt fra England, men grundet paa den voldsomme Vind, der rystede Dragen til alle Kanter, blev de ikke opfanget.

Marconi ventede to Dage før han lod Verden vide om sin Opdagelse — Tegnet paa sjelden Selvkontrol. Lørdag

Aften lod han Aviserne faa en understribet Erklæring, og paa Søndag vidste hele Verden om det. Mange, lig Mr. Edison, vilde ikke tro det, før de saa Marconis skrevne Erklæring. Sir Cavendish Boyle, Guvernør af Ny Foundland, sendte Telegram derom til Kong Edward, og Telegrafkompanierne, som blev forstrækket over den nye Opfindelse, der truede deres Eksistens, krævede, at han skulde ophøre at eksperimentere inden deres Territorium. Dette var et noksaa kraftig Bevis paa, at praktiske Forretningsmænd troede, at denne Opfindelse var af praktisk Nytte.

I Forbigaaende være det sagt, at Marconi aldrig har offentliggjort nogen Opfindelse, før han var sikker paa, at han ikke senere behøvede at sige, at han havde taget Feil. Følgen af denne Fremgangsmaade var nu, at Verden troede, hvad han sagde.

Fra alle Verdens Kanter indløb der nu Telegrammer og Breve fra høje og lave, indeholdende Gratulationer, Raad og Vink, Indbydelsler til at holde Foredrag, skrive Artikler osv.

En kort Forklaring af Marconis System samt de Principer, hvorpaa det hviler, vil være af Interesse. De forskellige Instrumenter er naturligvis saa indviklet, at kun Videnskabsmænd forstaa dem, saa her skal vi kun pege paa, hvad den almindelige Læser med eller uden Kjenning til Elektricitet, kan fatte.

For det første maa bemærkes, at Marconi ikke er den første til at gjøre Opdagelser og Opfindelser med traadløs Telegraf, men ingen har opfundet saa fine Instrumentet, og ingen har forsøgt sig paa saa store Afstande som han. De Mænd, som har arbejdet i samme Retning og som gjorde hans Mesterstykke mulig har man let for at glemme og nu give al Ære til Marconi men ingen er mere rede til at give Forgjængerne al Ære, de fortjener, end Marconi selv.

Hvad er Marconis System?

Sans System i Korthed bestaar i at sætte i Bevægelse ved et elektrisk Apparat visse elektriske Bølger eller Vibrationer, som passerer gennem Ætheren og blir opfanget af en Telegraftraad i det fjerne. Denne Traad hænger fra en Ballon eller Mast og leder de modtagne elektriske Bølger til et almindeligt Telegrafapparat. Ætheren er et hemmelighedsfuldt, usynligt, farveløst noget, som man tror fylder hele Verdensrummet. Omtrent alt hvad man ved om Ætheren er, at den har forskellige Slags Bølger. Et Slags gir Lys, et andet Varme, et tredie Elektricitet. Eksperimenter har bevist, at naar Ætheren vibrerer med den umaadelige Hurtighed af 400 Billioner i Sekundet, saa ser vi den røde Farve, dobbelt saa hurtig ser vi violet; lidt saktere — omtrent 230 Millioner Gange i Sekundet, og vi har de saakaldte Hertzbølger, som Marconi bruger i sine Eksperimenter. Ætherbølger maa ikke forveksles med Luftbølger. Lys er foraarsaget af Vibrationer i Luften; dersom vi havde Æther og ikke Luft, kunde vi endda se Lys, føle Hede og

have elektriske Foreteelser, men ingen Lyd vilde komme til vort Øre. Luftbølger er meget sene sammenlignet med Ætherbølger. Under en Jordensform vil Ætheren bringe Lynglimtet langt fortere til vort Øre end Luften bringer Jordenskraldet til vort Øre. Elektricitet er i grunden kun et andet Navn paa et Slags Vibrationer i Ætheren. Vi taler om den „elektriske Strøm“ i Telegraftraade f. Eks. Der er ingen Strøm. Ætherbølgerne, som følger Traaden, bevæger sig paa samme Maade som Bølgerne i Vandet. Raft en Sten i Vandet og Bølgerne spredes til alle Sider i ftedse udvidende Cirkler; men det er ikke Vandet, som bevæger sig uden bare op og ned, lig et Kieb, der sættes i en bølgeagtig Bevægelse ved at ryste den ene Ende lidt kraftig op og ned. Det er Bølgerne, der spredes i det uendelige. Elektriske Bølger kan ikke sees, men Videnskabsmændene kan med sine Instrumenter delvis kontrollere dem, samt registrere dem. Saadanne elektriske Bølger har man i længere Tid gjort sig praktisk Nytte af, nemlig ved at sende Signaler, med andre Ord, vi har haft Telegrafering ved Traade. Men Ætheren eksisterer udom Traadene saavel som inden i dem; derfor, siden Ætheren er overalt tilstede, maa det være muligt at sætte Bølger i Bevægelse, der vil passere overalt, gennem Fjelde saavel som over Havet, og hvis disse Bølger kan kontrolleres, vil de kunne fremhøre Signaler, Telegram, ligesaa let og sikkert, som Ætherbølgerne inde i Traadene. Slig ræsonnerede Marconi. Banskfeligheden laa i at faa istand et Instrument, der vilde frembringe et vist Slags Bølger, og et andet Instrument, der i det fjerne kunde modtage og registrere de Bølger, som var udsendt fra det første. At opfinde et Instrument, der kunde frembringe Ætherbølger var ikke vanskeligt, men værre var det at opfinde et, der kunde modtage og registrere dem. Vidre Opfindelser kom Marconi tilhjelpe. Den saakaldte „Coherer“, et overmaade fint Apparat, er det vigtigste af alt. Marconi kalder det:

Det elektriske Øie.

Det bestaar af et lidet Glasrør ikke tykkere end en Bløant og omtrent etpar Tommer langt. Gjennem hver Ende er indsat en Traad, der naar næsten til Midten af Røret. Det lille Rum imellem Enderne paa disse Traade er fyldt med overmaade fine Støvgran af Nikkel og Sølv. Naar der nu kommer Ætherbølger fra et Sted 2000 Mil borte, er den saa svag, at et almindeligt Telegrafapparat ikke kunde opfange den; men saasnart Bølgen støder mod disse omtalte Støvgran, klænger de til hverandre og danner en Bro, hvorved Bølgen fortsætter ind i den anden Traad; men saasnart disse Støvgran danner Bro, føres der en sterk elektrisk Strøm fra et Batteri ved Siden af, et almindeligt Telegrafapparat sættes i Bevægelse og dette trykker nu et Prik eller Streg. Men derved falder disse Støvgran fra hinanden og den sterke Strøm afbrydes indtil der kommer en ny Bølge fra det fjerne.

Paa et Sted paa den engelske Kyst havde Marconi en

Tid siden opreist tyve Masten 210 Fod høje, hver med en nedhængende Traad; men ikke alle disse blev brugt. Et af de kraftigste elektriske Batterier, som endnu har været brugt, blev benyttet, og den „Strøm“, som sættes i Bevægelse og som udsendes gennem Ætheren, var saa sterk, at Hysstraalen, som fremkom, var saa skarpt, at det blotte Øie ikke kunde taale at se derpaa. Den Bølge, som saaledes udsendes, var en Femtedel Mil lang og gjorde 800,000 Vibrationer i Sekundet. Men denne Bølge gif ikke bare over Atlanteren, men lig Bølgerne, der fremkommer ved, at en Sten kastes i Vandet, og som spredes til alle Kanter, saaledes spredte den sig ogsaa til alle Kanter, nord, syd, øst, vest, og hvis Marconi havde haft Assistenten stationeret ved Spitzbergen, i Afrika eller Syd Amerika kunde de ogsaa med det rette Instrument opfanget Signalerne. — Marconi har nu opdaget, at det ikke er nødvendigt at bygge høje Masten paa det Sted, hvorfra Signalerne udsendes og heller ikke la en Drage svæve høit i Luften, hvor de skal modtages. Han har bevist, at Ætherbølgerne gaar rundt Jorden og følger Jordens Kande, og den næste Station han benytter, vil ikke bli paa en høi Klippe, men nede ved Vandkanten.

Den praktiske Nytte.

For at hindre uvedkommende fra at opfange de udsendte Signaler eller Telegrammer, som man kan ønske at holde hemmelige, har man med Held forsøgt at „stemme“ Instrumenterne efter hinanden. Man ordner altsaa Batteriet slig, at den udsendte Ætherbølge bestaar af et vist Antal Vibrationer, og Modtagelsesapparatet „stemmes“ slig, at det opfanger kun denne Bølge med dens Signaler og ingen anden.

De fleste af Skibene tilhørende de europæiske Krigsflaader er allerede forsynede med disse „traadløse“ Instrumenter, og det samme er Tilfældet med de store Ocean-dampere. De benyttes allerede ved flere Fyrtaarne og vil være af stor Nytte for Skibe, som ligger i Laagen, i Nærheden af farefulde Klipper uden at vide, hvor de er, samt fra Skibe, som har haft Ulykker. De kan da telegraferes til andre Skibe, som kan passere nær eller fjern, eller til et eller andet Fyrtaarn. „New York Herald“ modtager hver Dag Telegrammer ved det nye System fra udgaaende og indkommende Skibe, mens de er langt tilhavs.

At det vil bli uhyre billigere at sende Telegrammer paa denne nye Maade er klart. Intet Under, at de gamle Telegrafkompanier har lidet tilovers for den unge Marconi.

Det kan ikke være afveien at slutte med at sige, at stor som Mennefskaanden er, og forunderlige som Naturens Love er, saa er hans Mand endnu større og forunderligere, han, som dannede Manden og skabte Lovene.

Paa den sibiriske Jernbane arbejder der 70,000 Personer og 30,000 Spand Heste eller Oxer benyttes; af Funktionærer findes der over 6000.

Julevisit.

Af Konrad Dahl, Fængselsprest i Kristiania og Forfatter af flere udmerkede Fortællinger.

Jeg havde engang for mange Aar siden at tilse en oftere domfældt Fange, som længe gjorde mig liden Glæde. Det var rigtig en haard Gals; opfarende og i høi Grad umedgjørlig var han, især naar han for en eller anden disciplinær Forseelse hensad i Straffecelle. Da udviklede han gjerne under sine Foresattes Besøg en saa glødende forbitret Veltalenhed, at det simpelthen faldt vanskeligt nok at finde Plads for en rolig Indvending eller Modforestilling. Var han da Galsjern — og det kunde jo hændes, saasom han var en slem Rømningsmand — var han selvselgelig desto grummere i Gu og desto heftigere i sine Udtryk.

Sent en Juleaften bestemte jeg mig til at gaa ind i hans Celle i Gaab om at finde ham noget mildere stemt i Anledning af Høitiden. Men jeg blev i høi Grad skuffet. Han var umedgjørligere end nogensinde, og jeg kom saa rent tilfornet ligeoverfor alt hans spragende og flammende Samfundshad, at Besøgets Uhygge laa som et tungt Tryk over mig i mange Timer derefter.

Naar — jeg fik trøste mig med, at Tiden kunde bringe Forandringer ogsaa for hans Vedkommende. Sær da han trods alt var nok saa grei af Karakter og ingenlunde altid selv støbte de Kugler, som han udfjød. Han lod sig saa altfor let paavirke af daarlige Kamerater, det var hans særlige Uhygge, stakkars Mand. Men man fik alt saa haabe paa voksende Indsigt og Selvbeherkselse.

Den Virkeligheden bedredes ogsaa hans Forhold mod Straffetidens Slutning, og han forlod Fængslet paa en nok saa stilfærdig og sømmelig Maade, selvselgelig dog uden at give noget som helst Løfte om at ville forbedre sig og lade Næstens Eiendom herefter være i Fred. Det eneste, han htrede angaaende sin Fremtid, var, at han nu til Forandring vilde prøve Livet paa Landet, for Vhen havde han faaet nok af for sit Vedkommende. Til Sodoma vilde han ikke vende tilbage.

Hans Foresatte i Fængslet havde næret en velgründet Frygt for, at han snart vilde komme igjen. Men Naar, ja Naarækker gif, uden at man hørte noget til ham. Flakkede han maaske omkring eller sad fast i et fremmed Land? Eller var han død?

Saa hændte det en Juleaften for et Par Aar siden, at det bankede paa min Dør, og ind traadte min gamle — Ven — Naaja, hvorfor ikke Ven? —: Josef Kristiansen. Jeg kjendte ham straks paa hans eiendommelige Blik; men ellers var den engang saa kraftige Skikkelse meget forandret. Ryggen bøiet, Brystet indsjunket. Det blanke, tætte Haar var blevet graat og tyndt, og et hvidt Oldingeskjæg omkransede det udmagrede Ansigt.

Han havde en Buket af farvede Straa i Haaanden. Den rakte han straks imod mig med disse Ord:

— Jeg ser, Dere kjender han Josef igjen. Værsgo!

Det er bare en Bunt tørre Straa; men Dere er nok saa snil, at Dere ikke forsmaar den, om den er simpel. Jeg kjøbte den paa Torvet idag tidlig og gav en halv Krone for den.

Jeg takkede og anbragte straks Buketten over et Bogskab. Dermed var han vel fornøjet, lod det til.

— Den ser ikke saa værst ud endda, naar den kommer paa sin rette Plads, lo han og strøg sig med Haaanden over den hvide Skjægflom.

— Sid nu ned, og lad mig høre lidt om, hvordan De har havt det i alle disse Aarene. Det er længe, siden vi snakked sammen, Josef.

— Ja, ja, ja, ja.

Han rystede paa Hovedet med et tungt Suk.

— Ja, det er længe siden. At Dere kunde kjende mig igjen, det var mærkeligt!

Han var tyndt og fattig klædt, men saa ordentlig ud. Hans mildnede Ansigtstryk tydede paa, at det engang saa voldsomme Sind var kjølnet og faldt til Ro.

— Ja, hvor skal jeg begynde? Naajo. Naaja — det var altsaa den Gangen, jeg kom ud igjen og skulde prøve Landlivet til en Forandring, som Dere kanske mindes. Naaja, jeg kan jo ikke si andet i det store hele taget, end at det kunde ha gaaet værre, mye, mye værre, for jeg betraadte ikke Straaplant mere. Efter mange Vandringer hid og did kom jeg i Stilstand hos en Gaardmand her besterpaa et Stykke. Han havde ingenting at udsætte paa mig. Lvertimod — det gif mye bra. For jeg har altid havt gode Evner til Arbeide, og Lediggang har ikke været min værste Feil. Naaja! Datter til Gaardmanden var et ualmindelig religiøst og rettfæfent Mennecke, og hu likte mig ogsaa bra. Vi kunde nok for den Sagens Skyld ha blet Mand og Kone; men saa stod det jo iveien, at jeg havde været i Straf. Det turde jeg ikke nævne et Ord om hverken til hu Karen eller til han Ole Tronsen, for ellers havde det blet Fallit Bankerot for mig med det samme naturligtvis, saa pene Folk som det var. Naaja — jeg spekulerede frem og tilbage og tænkte, at Tiden skulde gaa, saa jeg kunde saa Gresopreisning engang. Da vilde jeg snakke fra og det paa flyvende Flækken, det havde jeg bestemt. Men saa skulde hu Karen til Vhen en Dag og udrette noen Grinder. Jeg bad hende med det samme kjøbe noen Galskraver til mig til Søndagsbrug. Men da lo hu og sa, at da fik jeg selv bli med, for hu kunde ikke prøve Kraverne paa sin egen Gals. Naaja, vi dividerte en lang Stund om det der, for jeg havde forstrækkelig liden Dyst paa at komme ind i Sodoma igjen. Men Enden paa Affekasjonen blev da alligevel den, at vi skulde reise begge to og være bare halvbanden Time i Vhen. Naaja, vi kom affted, og hun Karen blev snart færdig med sine Greier. Saa var det bare disse uløffelige Kraverne igjen. Gu Karen skulde raade mig anbelangende Løstet i dem, for jeg vilde jo gjerne, det skulde være fine og solide Sager, og vi saa da paa noen inde hos en Gandler. Men i Nærheden stod en gammel Kjending og Uben fra min Glendigheds Dage,

rigtig en spidsfindig Kar. Naa — jeg lod, som jeg ikke saa han Peder Skomager, slog straks til og kjøbte en halvt Dufin Kraver og sa til hu Karen, at vi maatte skynde os, skulde vi ikke komme for sent til Dampen. Saja, vi begyndte at rusle — men da jeg tog i Døren, saa kjendte jeg et Nap i Sakka. „Goddag, Josef,“ sa han Peder. „Goddag!“ svarede jeg og lod endda, som jeg ikke rigtig kjendte ham igjen. „Hvad er det, du har handlet der da?“ sa han Peder og dnytted bort i Sakka. „Na, det er bare noen Halskraver,“ sa jeg og vilde gaa. „Halskraver du,“ lo han. „Lil Søffe med dem dal De er vel solide?“ „Jeg tænker det,“ sa jeg. „Om just ikke saa solide, som den Halskraven, du hadde paa, da vi sidste Gang var sammen,“ lo han ondskabsfuldt.

Vi kom os ud, og jeg saa ikke mere til han Peder. Men hu Karen stirred paa mig ligesom med et nyt Ansigt, mens vi gik nedover mod Dampen. „Kjendte du virkelig den beynnderlig rare Fyren? Hvad var det, han mente? Hvad var det, han mente?“ spurgte hun uafsladelig. Jeg sa først, at det hele bare var noe Vas og Tøis, og at Manden var en Tomning, som klængte sig ind paa noen hver for at faa en Skilling til Tobak eller Brændevin. Men hun vilde ikke tro mig. Hun var aldeles opsat paa at faa en ordentlig Forklaring angaaende det der om Halskraven, og saa blev jeg kjed af det tilslut og fortalte hende, hvorledes det hang sammen. Su blev saa hvit som et Lagen i det samme. „Det var stygt af dig at holde os for Nar, Josef,“ sa hun og skjald i Røsten. „Saja, saa faar du gaa dine egne Veien efter denne Dag og se til at bli et oprigtigt Mennekte og gjøre godt igjen det, du har gjort galt. Gud hjælpe dig til det! Sagerne dine hjemme kan du siden skrive efter. Farvell!“

Dg saa fløi hu afsted og kom sig i sidste Viten ombord. Dg jeg blev staaende igjen i Sodoma temmelig fatig og flau tilmode, da, skjønner Dere.

Han drog et Suk, kastede et nyt Blif paa Buketten og vedblev:

— Det var sidste Gangen, jeg saa hende. Noen Maaneder senere reisste hu og han Ole over til Amerika for godt. Det var mig, som drev dem ud af Landet, skjønner Dere. For det var kommet ud i Bygden, hvad Slags Fyr jeg havde været, og de kunde ikke høre Skammen herhjemme. Aret efter hørte jeg, at hu var blet gift med en Landsmand fra Gjembygden sin, som før hadde udvandret.

Naaja — saa var det altsaa slut med Wisen for mit Bedkommende. Men jeg har eftertænkt og efterkommet hendes sidste Formaning, saa godt, som det har staaet i min Magt. Jeg har slidt og stræbet det, jeg har orket, og ofte vel saa det og betalt tilbake, hvad jeg har berøvet min Næste, og bedt om Tilgivelse, som det staaer skrevet. Undtagen en, som alt var død. Der kom jeg for sent altsaa. Men saa hugged jeg til en liden Marmorplade med Navn paa og Bibelfted i Guldbogstaver og la paa Graven hans. Det var det eneste, jeg kunde gjøre, og det takked Barnene hans mig for.

— Opholder De Dem kanskje i Byen nu?

— Na langtifra! Jeg har faaet nok af Byen, mere end nok. Ikke saa at forstaa, at jeg er ræd for Sodoma længer. De kan komme, hvem som vil, og probere paa at chikanere mig eller at lokke mig med til Ugudeligheds Boliger. Jeg bare løfter lidt paa Mandens Sverd, og saa flyr de straks tilbake til sine Smuthuller. Nei, jeg har bygget mig en Hytte langt inde i Skogen her vest et Stykke. Noe tungt Arbeide orker jeg ikke nu længer; men jeg er ganske god til at lave Blomsterbord og Spiler og Stativer og slikt noe, som jeg sælger paa Torvet herinde, saa fort jeg kan faa dem fra Gaanden. Fortjeningen kan jeg ikke klage over, for jeg har Materiale gratis. Ja saa var det.

— Hvad bestiller De i Deres Hvilestunder da?

— Na — jeg spekulerer over Ophabet og Systemet og læser og granfter i Bibelen og andre Skrifter. Jeg har efterhvert kjøbt ti gamle Margange af Skillingsmagasinet, af de allerældste. Dem har jeg stor Gygge af at gaa igjennem. Det er noen af de bedste Bøger, som findes i Kongeriget Norge, det er sikkert.

— Har De da aldrig hørt noget fra Karen, siden hun reisste?

— Jo da, jo da — nu skal Dere høre. Det var her for en Del Nar siden, at noen snakked om, at hu Karen skulde ha det smaåt og trangt derover. Naa — saa spard jeg sammen femti Kroner og sendte over, og jeg skrev i Brevet, at hun kunde bruge Pengene til et Sjølepsi eller en god, varm Vinterkaabe eller til Fødemidler, hvad hun selv vilde. Jo, der traf jeg det, skal jeg tro. En Maaned efter fik jeg Svar. De femti Kronerne kom tilbake, og der fulgte med et stort Fotografibillede af Huset og Eieendommen deres. Der sad hu smilende paa Verandaen med den mindste paa Fanget og to vakre Smaagutter paa hver Fløi. Men bag stod Manden sterk og bredboksken med Gaanden paa Skulderen hendes. Det var rørende at se, kan Dere tro. Jeg maatte graate, enten jeg vilde eller ikke. Jeg gjorde straks en pen Ramme til det og skar til Glas, og siden har det hængt over Sengen min hjemme i Hytten.

— Hvad skrev hun da?

— Ja, nu skal Dere høre. Su skrev, at det var snilt af mig, at jeg hadde tænkt paa hende og hadde villet gjøre hende en Velgjerning. Men hu trængte den ikke. Su var saa løffelig, som hu kunde være, sad i Sæder og Velstand, hadde en flink, god Mand, som hu inderlig elsked, og prægtige Barn. Dg det kunde hu paa en Maade takke mig for, skrev hu, for jeg var det Redskab, som Gud hadde brugt, da han vilde gjøre det godt for hende i en anden Verdensdel. Dg glad var hu for min Skyld ogsaa. For hu skjønnte det, skrev hu, at jeg hadde tat det paa den rette Maaden og redelig kareet mig op af Glendighedens Afgrund, og derfor skulde hu altid tænke paa mig med Godhed og ønske mig Velsignelse baade i Liv og Død. Dg Fotografibilledet skulde jeg ha til Erindring.

Han faug en Stund.

— Saja — mangen Gang, naar jeg tænker paa gamle Dage og kan bli lidt sturen og mismodig formedelst min daarlige Opdragelse og mine gjenstridige Ungdomskaar, saa retter det sig igjen, naar jeg ser paa dem derover i Amerika. Jeg har været et Redskab i al min Usjeldom til at gjøre noen Menneſter lykkelige — det er ikke saa lidet at glæde sig over for en gammel udslidt Stakkar, som saa længe traffed den gale Veien.

— Det har De Ret i. Og Karen blev jo ogsaa et Redskab til at gjøre Dem til et bedre og lykkeligere Menneſke.

Triste Historier.

Vi har liggende foran os fire fem Udsklip af omtrent lignende Indhold. De var samlet ved et flygtigt Blik paa Bladene, der kom i en Post. Havde vi seet næriere efter, tviler vi ikke paa, at vi kunde fundet mange lignende. Her er Overskrifterne:

Han leved sig ihjel.

Et ødelagt Liv.

Paa gale Veie.

Operasanger synger for sine Medfanger.

Kortspil leder til Selvmord.

Det var George Pullman, ældste Søn af den verdensberømte Bogmager i Chicago, som „leved sig ihjel“. Den unge og rige Mand kom flere Aar siden til California, og selv i det umoraliske San Francisco hendrog han Opmerksomheden paa sig ved at overgaa alle andre i at drikke og ture. Dagen efter han fik Stilmisje fra sin Gustru giftede han sig paanyt. Hans nye Gustru søgte at faa ham til at bli ædruelig, men uden Held. Snarere blev han værre end bedre, og hans Selbred var saa undergravet, at almindelig Svækkelse vilde lagt ham i Graven inden kort Tid, om ikke Lungebetændelse havde taget ham af dage. Han var ikke alene en Dranker, men han tog ogsaa Morfin. Faderen havde i sit Testamente bestemt, at hans udskjeiende Sønner blot skulde have \$3,000 om Aaret af det rige Bo paa syv Millioner; men Moderen gav ham \$12,000 til.

Under Titelen „Et ødelagt Liv“, fortæller et Minneapolis Blad følgende: „George F. Ramsay, en ung Mand, døde meget pludselig ved Arbeidshuset igaarkvæld. Ramsay var Søn af meget agtværdige Forældre. Faderen var Prest. Gutten fik en udmerket Uddannelse. Senere blev han sendt til College, og graduerte fra to høiere Lærestalter. En Gang til sterke Drikke, som han ikke kunde bli kvit, var Marsjagen til hans Ruin. Nogle Maanedes siden kom han til Minneapolis, og da han var en Mand med Uddannelse og sin Opdræden, fik han snart en Stilling i en af de større Butiker. Han fik Tiltale, fordi han forsømte sit Arbeide, og man fandt ud, at han

draf. En Dag netop før Butiken blev lukket tog han en Overfrakte med sig og folgte den. Han blev arresteret, men flere nybundne Benner bad Dommeren være mild, og Dommen lød paa 60 Dage i Arbeidshuset. Her var det den unge Mand døde.“

„Paa gale Veie“ er en trist Historie. Franklin J. Moses, som en Gang var Guvernør i South Carolina, og to Gange Speaker i Statens Legislatur, blev igaar — siger et Blad — i Byretten dømt til 4 Maanedes Fængsel for Bedrageri og Tyveri. Før Dommen blev affagt bad Ex-Guvernøren om Tilladelse til at sige nogle Ord til Retten, og i et Foredrag paa en Time gjennemgik han sit Liv. Hans Fald, sagde han, skyldtes Brugen af Morfin og Opium. Han havde været flere Gange i Fængsel, men naar han blev løsladt, faldt han atter tilbage til sit gamle Liv. Af hans Fortælling fremgik det, at han var eneste Søn af daværende Højesteretsdommer Moses, og fik en udmerket Uddannelse; men Drikken fik lidt efter lidt Overmagten.

Frank Butler var i yngre Dage en af Landets mest yndede Operasangere, og mangen en Kvæld har Tusender tilklappet ham stormende Bisald i de straalende Teatre. Nu, en gammel Mand, er han Fange. Sykken slog tilsidt feil; han tabte sine Penge paa Væddeløbene og hellere end at staa paa Gadehjørnene og holde ud sin Gaand med Bøn om nogle Center foretrak han at stjæle. Nu stemmer han i sine vakreste Sange, og synger mere gribende end før, thi Tonerne kommer fra et Hjerte, der længter efter de frie uskyldige Barndomsdage, da han var den afholdte Dindling i et godt Hjem. Selskabet høi, bredskuldret og fjæk, med hvidt Haar og Skjæg, er han fremdeles en prægtig Tyr at se til, men Livet er forfeilet og Sorg og Græmmelse fylder det Hjerte, der burde og kunde været fuldt af Glæde og Tilfredshed.

Selvmord blev Enden paa et ungt Liv i Denver. Arthur Griffith havde en udmerket Post. Han kom fra et nok saa velstaaende Hjem og havde nydt god Skolegang. Han havde sit Firmas fulde Tiltro og var næsten altid paa store Pengesummer. Man finder dog hans Regnskaber i fuldstændig Orden. Han havde i længere Tid været forlovet og Brylluppet skulde finde Sted om en Maanedes Tid. I lang Tid havde han spillet Kort om Penge og i de sidste Dage havde han tabt alt han eiede. Saa gif han til sit Bærelse paa Hotellet, satte alt i bedste Orden, skrev et Brev til sin Far og et til sin forlovede, lagde dem paa Bordet, tog en Revolver — et Skud, et Fald og den unge Mand stod for sin Dommer.

Der behøves ingen lang Kommentar til disse triste Historier. De Mænd, om hvem her har været fortalt, tilhørte ikke de lavere Klasser, og var ikke født og opdraget i Usjeldens og Raahedens Guller. De havde god Uddannelse, og flere af dem var Mænd med store Mandsevner. De kunde blit noget stort og nyttigt i Verden, og kunde have endt sine sidste Dage i hyggelige Hjem, elsket og agtet af alle gode Menneſter. Men paa en eller anden Maade havde de ladet en liden Uvane faaet Ind-

paa hos sig. Begyndte kanske i glade Selskaber at smage, bare smage paa fine Vine eller for at behage en Ven spillet Kort eller tittede indom i en Spillesal. En sin Traad som hverken de selv eller andre lagde Merke til, var kastet om deres Liv. Næste Gang de gav efter for Fristelsen var Traaden blit lidt tykkere, lidt sterkere; med Tiden blev den til et Reb, der tilsidst blev til en Lænke, som det var dem umuligt at kaste af sig eller rive istykker. De begyndte at lege med Spil eller sterke Drikke, men den Tid skulde komme, da disse Ting skulde bli deres grusomme og ubønhørlige Tyraner, der kastede dem i Fængsel, drev dem til Arbeidshuset, eller sendte dem dryppende med Blod frem for den evige Dommer

Lad disse ulykkeliges Skjæbner raabe et alvorligt Varsko til alle unge Mænd, og særligt til dem, som holder paa at give efter for de smaa Fristelser.

Wu Ling-Fang.

Kinas Minister til Amerika.

Mr. Wu Ling-Fang, den kinesiske Minister, er en af de mest interessante Diplomater i Washington. Da Boyer-Oprøret udbrød i Kina, og under følgende internationale Forbiklinger, var han udentbil den mest prominente Udblænding i de Forenede Stater; han indehavde en overmaade banffelig Stilling, men viste sig at være i Besiddelse af sjelden stor Takt og Forekommenhed.

Mr. Wu var født i Nærheden af Canton, hvor han ogsaa fik sin Uddannelse. I en ung Alder reiste han til Hong Kong, hvor hans Fader var Kjøbmand, og her studerte han flittig det engelske Sprog. Han forstod snart, at de kinesiske Kjøbmænd var i en saare uheldig Stilling paa Grund af deres Ubejendtskab med det engelske Sprog og den engelske Lov. Han bestemte sig derfor til at reise til England for at studere den engelske Retsvidenskab. Fordommen mod alt udenlandsk var dengang saa sterk i Kina, at hans Venner næsten med Magt vilde holde ham hjemme. Han holdt dog fast ved sit, og i 1874 drog han til England, og efter at have studeret haardt i længere Tid, fik han sin Eksamen som Advokat. Han var den første Kineser, som opnaaede denne Rang.

Paa Veien tilbage til Kina reiste Mr. Wu gjennem de Forenede Stater. Ankommen til Kina, slog han sig ned i Hong Kong, og hans Kjendskab til det engelske Sprog og de engelske Love indbragte ham snart store Indtægter.

Grundet paa de værdifulde Fortjenester han indlagde sig under Krigen mellem Kina og Japan og de derpaa følgende Underhandlinger blev han udnævnt til Minister til de Forenede Stater i 1897.

Da han traadte iland i San Francisco mødte han Reporterne med stor Forekommenhed, men de fik ikke vide mere end han selv havde lyst til, og han viste sig at være fluere end den flueste „Interviewer“.

Ikke før var han kommen til Washington, før man

forstod, at Mr. Wu var ganske forskjellig fra de andre kinesiske Minister, som havde været her i Landet. Han begyndte med engang at gjøre sig bekjendt. Denne uventede Tilnærmelse blev modtaget med Begeistring. Hans fine Takt og udsøgte Søflighed betog alle. Her var en kinesisk Minister, som kunde spørge paa egne amerikansk Vis og som kunde underholde og beverte rent storartet. Han introducerede endog Mrs. Wu, og hun begyndte at studere engelsk og skal ha gjort store Fremfritd.

Minister Wu har det meget travlt, men der skal være faa Diplomater i Washington, der er mere forekommende mod Reportere og andre Folk end han. Det er en Del af hans Plan at være forekommende. Han forstaa, hvor nødvendig det er at være populær her i Landet, og da Urolighederne brød løs i Kina, hørte han sin Veløning. Havde han været en tilbagetrukket Mand, vilde Mistanke nu heftet ved ham. Som Tilfældet var, havde han mange Venner, der troede paa ham. Og kanske baade Amerika og Kina har høstet Nytte af dette Forhold.

„Amerika har meget, som Kina trænger,“ siger han. „Vi behøver amerikanske Varer. Vi behøver Jernbaner.“ Han er meget stolt over, at han var financielt interesseret i den første Jernbane, som blev bygget i Kina.

„Og Missionærer?“ blev han spurgt.

„Jeg vil ikke sige et Ord mod Missionærene,“ svarede han. „Som De ved, er de reist langt ind i Landet, langt fra Sjøbhyerne, og endel af dem har angrebet Folkets kjæreste Traditioner og Trosgrunde uden den fornødne Skaansomhed for deres Følelser. Hvad vilde De synes om saadant?“ spurgt han; thi det er et yndet Sidehug af Mr. Wu at sige: „Sæt Dem selv i hans Sted.“

„Men Lægmissionærene har gjort meget godt,“ fortsatte han. „De er reist til ubidende Folk og har helbredet deres Sygdomme. Nogle af dem har oversat nyttige Bøger paa kinesisk. Jeg gir dem den højeste Anerkjendelse, og hvis jeg skulde give et Raad til dem, som udsender Missionærer, vilde jeg sige: Send Lægmissionærer, thi de vil hjælpe os løfte Kina.“

Han har Tro paa Vestens Civilisation. Han skriver Afhandlinger for amerikanske Tidsskrifter; han er den første kinesiske Minister, som har talt til et amerikansk Publikum, og Pennsylvania Universtet har meddelt ham Doktorgraden. Han rider Bicycle og har kjøbt en Automobil for sin Hustru.

Minister Wu er nu omtrent femti Aar gammel. Saa ret begynder at graane. Han gir Indtryk af at være en Mand med Energi og Kraft, og hans skarpe brune Vine lysner af Intelligens.

Den gamle Opfatning, at alle Kinesere var nogle raa, ubidende Menneker, som stod langt, langt under den hvide Race i Forstand og almindelig Dannelse, holder paa at svinde, og hvis der er mange sige Mænd i Kina som Mr. Wu, og det er det, saa vil den hvide Mand med Tiden faa mere end nok at gjøre med at beholde sin Stilling som Foregangsmand i Oplysning, Handel og Industri.

De to Brødre.

Syvende Kapitel.

Da Sir Ebelyn en Dag tidlig i April efter Lunch greb „Times“ og begyndte at læse i den, udbrød han pludselig: „Det gjør mig meget ondt at se! Staffels Wyndham!“

„Hvad er det?“ spurgte Lady Cairne; „er der hædt ham noget?“

„Jeg ser, han netop har mistet sin Mor; ganske pludselig ogsaa. Staffels Fyr! Det undrer mig næsten, at jeg ikke har hørt fra ham; men jeg formoder, han endnu ikke har haft Tid til at skrive.“

„Er det min Mr. Wyndham?“ spurgte Willy; „han, der var saa venlig mod mig i Julen og arbejdede det lille Skib til mig?“

„Ja, det er Harry Wyndham,“ svarede hans Bror. „Staffels Fyr! Hans Hjem vil blive opløst nu, for han var eneste Barn, og hans Far er død for mange Aar siden. Jeg undres, hvad han vil gjøre; i ethvert Tilfælde vil jeg bede ham komme hertil, saasnart han har Lyst til det.“

Harry var hans kjæreste Ven, og han sølte dybt for ham i hans Sorg. Om Eftermiddagen da „Firefly“ og „Snowdrop“ med sine respektive Ryttere passerede forbi Porten til „Priorit“, mødte de Grace, Mabel Eversley og Mrs. Wilton, der netop kom ud derfra. De stansede, som noget, der faldt af sig selv. Mabel vilde netop til at drille Ebelyn med hans alvorlige Udseende, da han bemærkede:

„Apropos, har I hørt om Wyndham? Jeg saa det netop i „Times“ idag!“

„Nei, hvad er det?“ udbrød Emma Wilton og Mabel samtidig; Grace hørte sig just da saa dybt ned over „Snowdrops“ Hoved, at hun maaske ikke hørte det.

Ebelyn forklarede det og tilføiede: „Jeg har skrevet til ham og bedet ham komme til Alliston, saasnart han har Lyst til det. Jeg tænkte, det vilde være godt for ham.“

„Det bedste i Verden for ham,“ sagde Mrs. Wilton. „Staffels Fyr, det vil gaa ham meget nær; han lod til at hænge saa inderlig ved sin Mor.“

„Ja,“ sagde Mabel; „hvormeget han talte om hende, sidste Gang han var her!“

Grace lod til at finde noget særdeles tiltrækkende ved „Snowdrop“, for hun hævdede ikke engang Hovedet, før Affedshilsenerne udveksledes, og Ebelyn og Willy red videre.

„Jeg undres, hvad der var iveien med Grace idag,“ sagde Willy. „Hun talte ikke et Ord og saa bleg ud. Synes du ikke ogsaa det, Ebelyn?“

„Jeg lagde ikke Merke til det, jeg var saa optaget af

Tanken paa Wyndham. Men vogt dig, Gutten min; nu holder du atter Tømmerne galt!“

„Hvor dum jeg er; jeg glemmer det altid! Er dette rigtigt?“

„Ja, ganske rigtigt. Tag dem godt op. Og saa i Galop!“

Og over det bløde Grønsvær for de afsted i rask Galop, næsten til de naaede Hjemmet. Hvor Willy frydede sig ved disse Rideture med Ebelyn; han var saa kjærlig mod ham, saa venlig og taalmodig til at vise ham tilrette, at han troede ikke, der kunde være noget morsommere i Verden end at ride saaledes ved hans Side.

Tilfældt kom der Brev fra Harry Wyndham, hvori han sagde, at han vilde være paa Alliston den følgende Dags Aften. „Jeg er bange, du vil finde mig en trist Kamerat, min kjære gamle Ven!“ skrev han; „men jeg vil heller være hos dig end noget andet Sted, saa du maa vente mig imorgen.“ Næste Dag tog han Plads i Toget og var, som han troede, heldig nok til at have sikret sig en Kupe ganske for sig selv. Hans Fødder hvilede allerede behagelig paa det modsatte Sæde; han havde bredt sit Jernbaneteppes over sig og lytønskede sig med, at han rimeligvis ikke vilde blive forstyrret nu, da Døren aabnedes, og en Herre traadte ind.

„Hallo, Wyndham!“ udbrød en velklingende, livlig Stemme. „Er det Dem?“ Og den nykomne gav ham et hjerteligt Haandtryk.

„Lord Rythesdale! Hvem skulde have tænkt at møde Dem her?“ sagde Harry forbauset. „Hvor skal De hen?“

„Jeg skal gjøre en Snatur til Oxford for at se til et daarligt Subjekt af en Nebø, der lader til at være kommen i Uleilighed paa en eller anden Maade. Jeg kunde ikke forstaa, hvorledes det egentlig hang sammen, saa jeg tænkte, det var bedst at undersøge det med mine egne Øine. Og hvor skal De hen, om jeg tør spørge?“

„Alliston har bedet mig besøge sig der. Han er den mest trofaste Ven i Verden; og netop nu sætter jeg naturligvis endnu større Pris paa det.“

„Ja, det gjorde mig meget ondt at høre om Deres Tab,“ svarede Lord Rythesdale. „Ebelyn vil ganske vist gjøre alt for at hylde for Dem; han er en elskværdig Fyr, som De siger. Jeg tror aldrig, jeg har kjendt en ung Mand i hans Stilling saa aldeles uførdærvet, og som udfylder sin Stilling saa godt i enhver Henseende. Jeg vilde ønske, De vilde bede ham huske sit Løfte at komme til „Towers“ til Sommeren; det er mere end et Aar siden, han var der.“

„Jeg skal ikke glemme det. Men jeg tror næsten, han holder sig mere hjemme nu paa Grund af sin lille Bror; han synes ikke om at overlade ham altfor meget til hendes Raade. Lady Cairnes ømme Omsorg, formoder jeg!“

„Mimeligvis ikke; og det forbauser mig heller ikke. Men hvor snil han er; det er sjelden at se en ung livlig Fyr som Ebelyn saa omsorgsfuld og øm mod et Barn. Glem ikke at paalægge ham endelig at tage Willy med! Min Søstru fattede overordentlig stor Kjærlighed til ham,

da hun var paa Alliston; hun kunde komme aldeles i Oprør over hendes Naades Ubenlighed mod ham. Jeg haaber virkelig," vedblev Lord Rhythedale, "at Ebelyn snart vil tage sig en Gustru og saaledes blive hende kvit. Jeg skulde tro, han har gjort mere end sin Pligt mod hende nu."

"Jeg ønsker ogsaa, han vilde det," svarede Harry; "men jeg har aldrig hørt noget, der syntes at tyde paa noget saadant."

"Har De ikke? Ja, da maa De naturligvis ikke nævne noget om det; men jeg indbilder mig, efter hvad jeg hører, at der er noget paa Tapetet nu. Jeg tror ikke, det er langt fra, at han er forlovet med en af Oberst Eversleys Døtre; De ved, hvem jeg mener? De var ofte paa Alliston, mens vi var der i Besøg i Julen."

"Ja, jeg ved det," svarede Harry rolig.

"Jeg haaber oprigtig, at det er saa," vedblev Lorden; "de er indtagende Pigebørn. Han kunde ganske vist have seet højere; men jeg tror, det vilde være til hans virkelige Nykke."

"Hvem af dem er det?" spurgte Harry med lav Stemme.

"Ikke Enken, og naturligvis ikke den yngste. Det er den næstældste — Grace er hendes Navn — hun med de fortryllende mørke Øine."

"Ja, det er Navnet paa den næstældste." Men Harry havde intet mere at sige netop da. Hans Rejsekamerat tog frem sin "Times", og han gjorde det samme. Men den Fremgang, han gjorde i Gjennemlæsningen af den, var ikke stor, da han en lang Stund holdt den op og ned. Stakkels Harry! Det forekom ham, som om en mørk Sky pludselig havde lagt sig over ham. Det var til ingen Nytte at forsøge at skjule det for sig selv. Han vidste nu, at han elskede Grace Eversley — elskede hende sandt og dybt. Og dog hvorledes kunde han have været blind saalænge? Var det ikke den naturligste Ting af Verden, at hun og Ebelyn var kommet til at holde af hinanden — saamange Interessser, som de havde tilfælles, og saa stadig, som de kom sammen? Nei, han kunde ikke undre sig over det, og dog havde han indbildt sig, at han ikke havde været hende ganske ligegyldig; men det kunde ogsaa blot være Indbildning. Desuden vidste han meget godt, at han i ingen Henseende kunde hyde Grace, hvad Ebelyn kunde. Hvilken Stilling hans Gustru vilde komme til at indtage! Og med sin store Beundring for sin Ven kunde han ikke tænke sig, at nogen Kvinde kunde modstaa hans Kjærlighed.

Uden Tvil havde der længe været Forstaaelse mellem dem. Han kunde gjenkalde sig mange smaa Beviser derpaa; og hendes venlige Digefremhed mod ham skrev sig ganske naturlig fra hans fortrolige Venstabs med Ebelyn. Godt, i ethvert Tilfælde kjendte ingen hans Gemmelighed, og ingen skulde nogensinde lære den at kjende. Men hvor forskjellig var Tanken om at komme til Alliston fra, hvad den havde været om Morgenens! Gaabet om at gjense Grace, at være hende nær, havde tiltrukket ham

mere, end han selv forstod. Han havde været næsten bestemt paa at faa sin Skjæbne afgjort denne Gang — dog det var til ingen Nytte at tænke paa det nu. Hvor forandret alt forekom ham! Synet af den velkjendte Bogn paa Overstone Station bragte en næsten lammende Jælelse af Gaabløshed og Fortvilelse med sig. Lord Rhythedale stak Hovedet ud for at se, om Ebelyn maaske var med selv, men der var kun Bognen.

"Jeg tør sige, han er bedre bestjæftiget paa denne smukke Dag," sagde Lorden leende, da han tog Harry i Gaand. "Men husk, at De ikke siger et Ord derom, før det er offentliggjort; han vilde maaske ikke synes om det; men De kan være vis paa, det forholder sig saa. Se paa disse Feste," tilføjede han; "hvilke prægtige Dyr! Ebelyn er i ethvert Tilfælde en god Festetjender. Farvel; og glem ikke min Silsen til ham."

"Farvel," sagde Harry; "jeg skal huske det."

Saa satte Toget sig atter i Bevægelse, og Lord Rhythedale lænede sig magelig tilbage i Sofaen og tænkte ikke mere paa, hvad der var passeret. Lidet anede han, hvilken Sorg hans tilfældige Ord vilde komme til at forarsage mere end et ungt Hjerte. Er det ikke ofte saa? Vi ved ikke, hvilke Dolkestød vi undertiden tilføier vore nærmeste og kjæreste ved et eller andet tilfældigt Ord, en eller anden let hentastet Bemærkning. Smilet kan dvæle paa Læben og Glansen i Øiet, efterat Solstinet pludselig er forsvundet fra Hjertet.

Imidlertid fortsatte Harry Wyndham sin Vej til Alliston. Netop da Bognen naaede Huset, red Sir Ebelyn ind ad den anden Port. "Hvor godt han tager sig ud!" var hans Vens ubillaarlige Tanke; "hvor værdig hvilken som helst Kvindes Kjærlighed!" Hans Silsen var ogsaa saa fuld af oprigtig Venlighed og Sympati — han kunde aldrig føle anderledes for ham, om han end, sig selv uafvidende, havde tilintetgjort hans kjæreste Forhaabninger. De traadte ind i Huset sammen, og Ebelyn følte sig slaaet af Harrys triste, modfaldne Udseende. Lidet anede han, hvorfra den sidste og mørkeste Sky var kommen.

De spadserede op og ned paa Terrassen senere om Aftenen, da Willy kom gaaende tilbage fra Prestegaarden; han var bleven der længer end sædvanlig for at øve sig i Cricket sammen med sine Skolekamerater, fordi Ebelyn var borte.

"Hvor det Barn vokser!" udbrød Harry. "Og jeg synes, han ser kvikkere ud for hver Gang, jeg ser ham; men han ser ikke sterk ud, Alliston."

"Nei," svarede hans Bror ængstelig. "Han har haft en besværlig liden Gøste i den senere Tid; men den er næsten over nu. Naar Barmen kommer, vil det snart rette paa sig."

"Na, er du kommen?" raabte Willy, da han opdagede Mr. Wyndham. "Jeg er saa glad!" Og den Silsen, der paafulgte, var saa varm fra begge Sider, at Ebelyn morede sig over det.

Ved Middagsmaaltidet den Aften bemærkede Ebelyn

tilfældig, at han skulde spise Lunch i „Prioriet“ næste Dag, da han havde Forretninger med Oberst Eversley.

„Du vil naturligvis følge med?“ sagde han til Harry. „De venter dig; og det er blot Familien.“

Svor lidet Evelyn anede, hvilket Indtryk hans ustyldige Ord gjorde paa Harry. Nei, det kunde ikke nytte at forsøge paa det; han kunde ikke endnu taale at være Vidne til sin Vens store Lykke! Maaſte det efter en Tid vilde blive lettere for ham.

„Nei, ikke imorgen, tror jeg,“ svarede han. „Men bryd dig ikke om mig; vi har fuldt op af Arbeide imorgen, har vi ikke, unge Mand?“ og han vendte sig til Willy, der netop kom ind i Bærelset.

„Na, vil du virkelig gjøre mit Skib istand for mig imorgen? Svor snilt af dig; jeg skal komme tilbage tidlig.“

„Men hvorfor skal du plage dig med det?“ sagde Evelyn. „Willy kan vente med det.“

„Men jeg har lyst til at gjøre det; det forſikrer jeg dig om.“

I det Øieblik reiste Damerne sig for at trække sig tilbage.

„Evelyn!“ sagde Willy i en lidt frygtſom Tone, „jeg havde nær glemt det; Grace gav mig denne til dig. Men jeg glemte det ikke ganske,“ tilføiede han indsmigrende, da hans Bror tog den lille Billet af hans Haand.

„Nei, ikke ganske,“ svarede Evelyn og begyndte at læse den. „Na, det var godt!“ Og der kom et tilfreds Smil i hans Ansigt, syntes Harry. „Naar saa du hende, Willy?“

„Omtrent Kloffen fire,“ svarede han, beroliget ved Brorens Tone, „lige ved Nyton Cliff; hun sagde, hun bare havde skrevet nogle faa Ord, da hun vilde faa se dig imorgen.“

Da Evelyn næste Dag fandt, at Harry fremdeles ønskede at blive hjemme, gif han uden ham.

Han kunde ikke lade være at finde det lidt beſynderligt, at Harry kunde have Betænklichkeiten ved at følge med til Eversleys, med hvem han stod paa en ſaa fortrolig Fod. Smidlertid haabede han, at dette snart vilde forandre sig, og indtil videre var det bedst at lade ham gjøre netop, hvad han havde lyst til. Willy kom tilbage i god Tid, og han og Harry Wyndham satte sig straks igang med ſit Arbeide.

„Jeg formoder, du meget ofte ſer Eversleys; gjør du ikke, Willy?“ ſpurgte Mr. Wyndham let henkaſtet i Løbet af Eftermiddagen.

„So, vi ſer dem næſten hver Dag. De kommer herhen, eller vi ſtanſer ved „Prioriet“, naar vi kommer tilbage fra vor Ridetur.“

„Og hvad tager I eder ſaa ialmindelighed til?“

„Evelyn taler en hel Del med Grace, for han fortæller hende om alle de nye Sytter, han bygger op, og alle de Forandringer, han foretager i Haven; og Mabel og jeg gaar heni det nye Bregneanlæg eller til Duerne, og undertiden vander vi Blomſterne eller mader Esvanerne.

Evelyn har nylig anlagt en ny Rosenlund,“ tilføiede han, „og Grace har gjort alle Udkaſtene til den. Den er ſaa pen; vil du komme og ſe den? den er tæt herved.“

„Jeg vil en anden Gang,“ svarede Mr. Wyndham, og ſaa endte Samtalen.

Smidlertid ſad Mrs. Eversley og hendes Døtre i det ſolluſte Frokoſtværelſe i „Prioriet“, optaget med ſine ſædvanlige Beſtjæftigelſer — Læsning og Haandarbeide. Grace ſad tilfældigvis nærmest Vinduet. Hun tog ſig ualmindelig godt ud i ſin mørke Dragt, der var oplivet ved et frifft blaat Vaand, ſom ſammenbandt hendes rige Haar, og nogle Primulaer, hun havde fæſtet i ſit Belte. Hendes Arbeide ſyntes ikke i dette Øieblik i ſærlig Grad at optage hende; hendes Øine vandrede ofte henover Haven og til Veien, der førte op til „Prioriet“. Bludſelig ſænkede hun dem, og en let Rødme ſteg op i hendes Kinder.

„Her er det!“ udbrød Mabel, da Lyden af Geſtehovene hørtes udenfor.

„Na nei, det er bare Evelyn! Mr. Wyndham kan altſaa ikke være paa Allifton,“ og hun løb ud for ſom ſædvanlig at fjærtegne „Fireſly“. Sir Evelyn traadte ind.

„Jeg kunde ikke ſaa Wyndham overtalt til at følge med,“ ſagde han til Mrs. Eversley, efterat han havde taget hende i Haand, „ſkjønt jeg ſagde ham, at I var ganske alene. Staffels Fyr, jeg haaber, han snart vil komme ſig lidt; han ſer daarlig og nedſlaaet ud.“

„Det gjør mig meget ondt,“ svarede hun. „Jeg troede, han ſølte ſig ſaa hjemme her, at det ikke vilde have generet ham.“

„Det troede jeg ogſaa, og jeg ſagde ham det; men det var umuligt at ſaa ham overtalt. Se her, Grace,“ tilføiede han, „her er det Udkaſt, du ønskede.“

Men Grace var forſvunden.

„Hun var her for et Øieblik ſiden,“ ſagde hendes Mor; „hvor kan hun være bleven af?“

Staffels lille Grace havde hurtigt truffet ſig tilbage, tilſhneladende for at hente noget til ſit Arbeide, men i Birkeligheden for at ſøge at blive Herre over den kvælende Fornemmelse i Hjertet, ſom Evelyns Ord havde forarsaget. Næſten ubevidſt havde hun med en forunderlig Glæde ſeet fremad til dette Møde; og ſaa at tænke ſig, at han var ſaa nær og dog ikke var kommen hen til dem — hvorledes kunde det være? og hvorfor ſkulde han behandle dem ſom fremmede? Men i ethvert Tilfælde maatte hun ikke blive borte længer; ſaaledes vendte hun tilbage igjen til de øvrige og indlod ſig med tilſhneladende ſtor Interesſe paa Underſøgelsen af det Udkaſt, Sir Evelyn havde bragt med for at høre hendes Mening om det. Mabel fandt, at hun var ualmindelig tauſ om Eftermiddagen, da de ſpadsferede ſammen; men da hun var ganske ſom ellers ved Middagen, tænkte hun, det blot havde været Indbildning.

Forretninger med Oberst Eversley optog Evelyn flere Timer efter Lunch; da han kom hjem, fandt han Harry og Willy ſammen i Haven.

„Sendte Mabel mig noget Bud om Duerne, Evelyn?“ spurgte Willy og løb ham glad imøde. „Gun lovede at sige mig, hvormange der kom.“

„Nei, det gjorde hun ikke; men jeg saa ikke meget til hende. Det gjorde dem alle saa ondt, Wyndham, at du ikke kom med. Mrs. Eversley sagde, at hun ikke troede, du vilde have betragtet dem saa ganske som fremmede, saameget som du har været der.“

„Det er meget venligt af dem,“ svarede han lidt aandstraværende; „jeg vil snart gaa derhen.“

„Willy,“ sagde hans Bror efter en Pause, „Grace og jeg er nu færdige med Udkastet til den nederste Del af Rosenlunden. Gun likte saa godt det, jeg havde med idag.“

Den ene Dag gik efter den anden, og Evelyn bemærkede med Sorg, at hans Ven aldeles ikke gjenbandt sit sædvanlige Udseende og Humør; han saa bleg og nedslaaet ud, og alle hans Forsøg paa at oplive og more ham mislykkedes.

„Rid ud med mig i Eftermiddag,“ sagde han en Dag; „det vil gjøre dig godt, og saa kan vi stanse ved „Prioriet“, naar vi kommer tilbage, og anmode de unge Damer om Udgang til deres hyggelige Eftermiddagsthe. Det kan ikke kaldes at gjøre Bisit, ved du.“

Men Harry kunde endnu ikke taale Tanken derom.

„Nei Tak, jeg tror ikke, jeg vil idag,“ svarede han saa muntert, som det var ham muligt.

En bitter Smerte kunde opfylde ham ved at se Evelyn i den fulde Nydelse, som han troede, af den Lykke, han vilde have givet alt i Verden til for at være i Besiddelse af; men i næste Dieblif kunde han ligesaa bittert anklage sig selv for Utaknemmelighed og Uretfærdighed mod sin Ven og blive opfyldt af Sambittighedsnag over nogenfinde at have nærret en uædelmodig Tanke overfor ham. Evelyn kunde ofte ikke forklare sig hans besynderlige Opførsel, men tilskrev det hans nuværende Sindsstemning og forsøgte paa alle Maader at forekomme hans Ønsker, til Harry tilsidt — rørt over hans taalmodige, opofrende Venlighed, der ofte maatte synes at blive saalidet paa-fiksjønet, — besluttede at opfylde hans Ønske, hvormeget det end skulde koste ham. En Eftermiddag havde han samtykket i at ride med Evelyn og Willy til Overstone, da hans Ven havde Forretninger der. Det var Willys Fødselsdag, og da de paa Tilbageveien passerede forbi Porten til „Prioriet“, udbrød han pludselig: „Na Evelyn, lad os gaa ind et Dieblif! Jeg vil saa gjerne hilse paa Grace og Mabel idag og vise dem min nye Svøbe, som du har givet mig.“

Evelyn rystede paa Hovedet og haabede, hans Ven ikke havde hørt det; men Harry, der var lige bag dem, sagde: „Na jo, Alliston, lad ham gaa ind. Jeg vil ogsaa være med,“ tilføjede han og forsøgte at smile, da Evelyn forbausset saa sig tilbage.

„Det var Ret!“ udbrød han. „Svor glade de vil blive ved at se dig. Jeg haaber, de er hjemme.“

Harry haabede inderlig, at de ikke var det. Men jo, der var de allesammen paa Græsplænen — Oberst Evers-

ley og hans Husfru, der netop var kommen tilbage fra sin sædvanlige Rjoretur, og Grace og Mabel, som var ivrig beffjæstiget mellem Blomsterbedene.

„Der kommer Evelyn og Willy,“ udbrød Mabel, „og Mr. Wyndham ogsaa! Skynd dig, Grace,“ tilføjede hun og reiste sig op; „de tænker kanske paa at blive her.“

Grace nølede imidlertid; hun tiltrængte et Dieblif for at stille sit taabelige lille Hjertes Banker, og saa fulgte hun Søsteren. De var steget af, og Tjeneren ledede Gæstene bort, saa det havde ingen Gæst. Han tog Sir Evelyn i Haand, og derpaa mødte hendes Dine et Dieblif Harry Wyndhams, der var sæt paa hende paa en Maade, som næsten overvældede hende. Hvad var det? En saadan sølsom Blanding af Vebredelse, Ømhed og Sorg, at det fuldstændig forvirrede hende. Hvad kunde det altsammen betyde? Hun gjenbandt imidlertid snart sin Selvbeherkelse og sagde, idet hun rakte sin Haand ud mod ham:

„Jeg er meget glad over, at De endelig kommer, Mr. Wyndham; vi begyndte at tro, at De havde glemt os.“

„Glemt!“ gjentog han uvilkaarlig og greb hendes Haand saa fast, at det næsten gjorde ondt; men derpaa lod han den pludselig falde. „Nei, Miss Eversley, jeg havde ikke glemt; men jeg har ikke været nogetsteds i det sidste. Jeg haaber blot, jeg ikke har været saa egentjærlig at holde Alliston ogsaa borte.“

„Na nei,“ svarede hun med et noget tungent Smil — dette var saa forskjelligt fra det Møde, hun havde ud-malt sig. „Vi har seet ham næsten hver Dag som sædvanlig, tror jeg.“

Harry vendte sig hurtig bort. Synet af hende gjorde ham fortvilet; og han mumlede noget om det nye Bregne-anlæg, vendte sig til Mabel og bad hende vise ham det. Willy har bleven taget i Besiddelse af Mrs. Eversley, og idet Harry og hans Ledfageriske dreiede ind i Buffadset, saa han Sir Evelyn, der havde talt med Obersten, gaa hen til Grace og sætte sig ved Siden af hende under Akacietræet. Straks efter kom Theen ud. Men Harry talte ikke igjen til Grace; han bovede det ikke. De tog hinanden i Haand ved Afskeden, og det var alt — alt, hvad der foregik mellem disse to unge Hjertes, hvis Trofkab mod hinanden var som prøvet Guld — havde de bare vidst det!

Grace Eversley sad længe over sit Toilet den Aften. Hun hørstede mekanisk sit lange, rige Haar, atter og atter, for hendes Tanker var i fuldstændig Vildrede. Hvorfor var denne Forandring kommen? Hvad havde hun gjort, som kunde have foranlediget det? Havde han glemt hende og seet en anden, der havde bragt ham til ikke længer at bryde sig om hende? Eller var det muligt, at hun al denne Tid havde bedraget sit eget Hjerte og indbildt sig mere end, hvad hun havde virkelig Grund til? Nei, det kunde neppe være saa, naar hun gjenkaldte sig forskjelligt smaa Ting fra hans forrige Besøg paa Alliston. Der var kommet noget mellem dem siden dengang, og hun var magtesløs; men saa det Blif, han havde givet

hende idag! Det var altsammen meget uforstaaeligt — meget forunderligt. Og hvis nogle klare Draaber glitrede bag de rige Masser af Haar, der faldt nedover hendes Ansigt — hvem vilde dadle hende derfor? Men hun tørrede dem hurtig bort; hendes kvindelige Stolthed kom hende tilhjælp nu. Aldrig skulde han eller nogen anden ane hendes Gemmelighed. Hvis han havde ophørt at bryde sig om hende, vilde hun ialfald sige ligegyldig. Og dog, endnu mens hun fattede denne Beslutning, sagde en liden Stemme indeni hende, at hendes Hjerte tilhørte ham og vilde kogeme til at gjøre det, hvor fjernt fra hinanden deres Livssteder end fra nu vilde komme til at ligge. Men i det ydre skulde hun vise ham den samme Ligegyldighed og Kulde, som han viste hende; hvis han kunde glemme, kunde hun lade, som om hun gjorde det.

Næste Gang de mødtes, var til Lunch paa Alliston, og atter var Harry Wyndham optaget med alle andre og saa neppe paa eller talte til Grace. Hun paa sin Side var tilhyneladende aldeles optaget med at diskutere alle forskjellige Slags Ting med Sir Evelyn.

Saaledes vedblev det at gaa. Evelyn formodede, han maatte have taget fejl, naar han havde troet, at Harry fandt mere end almindeligt Behag i Grace Eversley. Det kunde blot have være Indbildning; for intet kunde være mere kjøligt eller hverdagsligt end deres Opsørsel mod hinanden nu. Sidste Uge i April kom, og Harry maatte vende tilbage til sine Pligter.

„Farvel, min kjære gamle Ven!“ sagde han, da de tog hinanden i Haand ved Afreeden. „Jeg kan ikke takke dig. Jeg er bange for, jeg ofte har forekommet dig meget utaknemmelig; men du ved, det har ikke været saa.“

„Nei, nei, jeg ønsker bare, jeg kunde have gjort mere for dig og sendt dig bort, mere lig dig selv. Men du maa komme igjen i Sommer; det er en Overenskomst, husk det!“ tilspøiede han, idet Biben lød.

„Tak, Tak, Farvel! Farvel, min Gut,“ sagde han til Willh, „og glem mig ikke!“

Loget satte sig i Bevægelse. Han iagttog Evelyn og Willh, der stod ved Siden af hinanden paa Platformen, saa længe han kunde se dem; og derpaa sad han og grublede over sit Besøg paa Alliston, der var saa ganske forskjelligt fra hans forrige Besøg der.

(Fortsættes).

Keiser og Amerikaner.

Det tør være mindre bekjendt, skriver „Skandinaven“, at blandt Sjøkaptajn Robley Evans (Fighting Bobs) fortjenstlige Handlinger er ogsaa den, at han aabnede den tykke Keisers Dine for Værdien af en egte amerikansk Skinke.

Det var, da Evans kommanderede Banskrydseren „New York“, et af de Skibe, som repræsenterede de Forenede Stater ved Aabningen af Kielkanalen. Evans holdt en „amerikansk Middag“ ombord paa „New York“ for Keiseren, hans Ministerium og Stab tillands og til-

vands. Midt paa Bordet stod en uhyre „Smithfield Gam“. Keiseren smagte den og spiste ikke andet, medens han lovpriiste den som det bedste, han havde spist.

„Hvorfor kan vi ikke have slige Skinker i Thykland?“ spurgte Keiseren tilsidt.

„Ingen Banskfelijkheid med det, bare Deres Majestæt vilde ophæve Toldindskrænkningerne paa amerikansk Flest,“ svarede Evans.

Keiserens Følge blegnede over dette formastelige Svar; men Keiseren lo, og Evans udviklede alle Giendommeligheder ved en amerikansk Skinke og sluttede med at fremholde, at den let fordærves i Kogningen.

„Ja, denne er sandelig ikke fordærvet; var Koffen her, skulde jeg rose ham,“ sagde Wilhelm.

„Naar Deres Majestæt ønsker det, skal han snart være her,“ svarede Evans, og sendte Bud efter George, Koffen, en Neger, som havde fulgt Evans i Arræcker paa alle hans Togter.

„George,“ sagde Evans, „Keiseren af Thykland ønsker at rose dig for din Kogekunst.“

George gjorde et Buk saa firlig som en Hofmand, og Keiseren rakte Haanden ud for at George skulde kysse den. Men at der gaves slige Ceremonier havde ikke George mindste Begreb om. Han greb Keiserens Haand og rystede den saa hjertelig, som hans Glæde over Keiserens Ros tilfagde ham.

Keiserens Følge sad forstenet over denne Dristighed. Men Keiseren lo, og George og Evans lo, og da George smilende og bukkende trak sig tilbage, havde han en stor tyk Guldmünt i Haanden.

Resultatet var, at Evans bad om, at han næste Dag maatte saa sende George over til Keiserens Yacht Hohenzollern med Smithfield Skinke og Eg. Andragendet indvilgedes, og George vedblev at stege Skinke med Eg for Keiseren hver Frokost, saalænge „New York“ laa i Havnen.

Siden bestilles al den Skinke, som Keiseren og hans Familie bruger, gennem den tykke Legation i Washington.

Spurven.

(Af Iwan Turgenjew).

Jeg vendte tilbage fra Jagten og gik gennem Gabelalleen. Min Hund løb foran. Med en Gang stansede den og begyndte at snige sig videre, som om den sporede noget vildt.

Jeg saa ned efter Alleen og fik Øie paa en Spurveunge med gulrandet Neb og dunet Hoved. Den var falden ud af Reden — en heftig Blæst rystede ordentlig i Træerne i Birkealleen — og sad nu ubevægelig der, strækkende de neppe fremvoksedevinger hjælpeløst ud fra sig.

Langsomt nærmede min Hund sig den, da pludselig en gammel, fortbrystet Spurv rev sig løs fra et næstaaende Træ og som en Sten styrkede sig ned lige foran Hun-

dens Snude og helt konfus og forstyrret flere Gange hoppede frem mod det vidtaabende, med store Tænder besatte Gab under fortvilede, flagende Skrig.

Den vilde redde sin Unge, den beffjærmede den med sit Legeme — hele dens spinkle Krop skjald af Skræk, dens Skrig blev vilde og hæse, den opofrede sig, gav sig hen. —

Spillet vældigt Uhyre maatte ikke Gunden forekomme den at være! Og alligevel formaaede den ikke at forblive deroppe i sin sikre Rede. En Magt, som var sterkere end dens Vilje, rev den med sig.

Min „Tresor“ blev staaende — saa veg den tilbage. Mabenbart maatte ogsaa den erkjende hin Magt. Jeg kaldte den forbløffede Hund til mig og gif bort med en Hjælpelse af Vrefrygt.

Saa, le ikke, jeg følte virkelig Vrefrygt for denne lille heltemodige Jugl, for det lidenskabelige Udbrud af dens Sjærlighed.

Sjærligheden, tænkte jeg, er dog sterkere end Døden og Frygten for Døden. Kun ved den, kun ved Sjærligheden opholder og bevæger Livet sig.

Svad en blind Mand har udrettet.

Den Maade, hvorpaa en Mand rydder afveien Gindringer, er en temmelig god Maalestof for hans Karakter. Hvis han let taber Modet, naar han støder paa Banfæligheder, gir vi ham liden Ros for Karakterstyrke. I sin Bog om Diabl fortæller Mættelinck, at den største Autoritet om Viernes Liv og Vaner er en blind Mand. Hans Navn er Francois Suber. Skjønt han blev blind ganske ung, har hans hele Tid været optaget med at studere Bierne — et Studium, der frembyder saamange Banfæligheder, at etpar skarpe Dine synes uundværlige. Hans Triumf er en af de mest forunderlige, man kjender. Da han vidste, at han aldrig vilde faa se en Bi eller en Bikage, optog han alligevel Studiet med vidunderlig Mod. Ved Hjælp af en trofast Tjener foretog han Undersøgelser saa nøie og kom til Resultater saa korrekte, at Mættelinck siger: „Jeg vil ikke opregne alt, hvad Videnskaben i denne Henseende skylder Suber; at nævne, hvad den ikke skylder ham, vilde være lettere.“ Hvis en blind Mand kan med Held studere Bierne, er der da nogen Banfælighed, som Mod og Laalmodighed ikke kan overvinde?

Smaaspøg.

„Jeg liker ikke Postkort.“ „Hvorfor ikke?“ „Fordi jeg kan ikke snu det rundt en halv Time og undres paa, hvem har sendt det.“

*

Sar du nogensinde kjøbt noget af en Agent, som du virkelig behøvede?

*

Denne Historie indeholder en Lærdom: En Lyb brød sig ind i Prestegaarden og Presten vaagnede. Da

Lynen merkede dette, figer han til Presten: „Derjom du rører paa dig, dræber jeg dig! Jeg leder efter Pengene!“ „Vare lad mig staa op og tænde Lys,“ sagde Presten venligt, „og jeg skal med Glæde hjælpe dig at lede.“

*

Det blev en Tid siden fortalt, at Rudhard Kipling fik en Shilling for hvert Ord i en Fortælling, han skrev for et amerikansk Tidsskrift. Da en Skjøier læste dette, sendte han en Shilling til Kipling og skrev: „Da jeg forstaar, De sælger Visdom for en Shilling pr. Ord, beder jeg Dem sende mig en Prøve for hoslagte Sum.“ Kipling beholdt Pengene og sendte tilbage Ordet „Lat“.

*

Majestætsforbrydelse: Det var i Tusmørket i Berlin. „Godaften, Hr. Polit!“ sagde Borgeren. „Kom med mig,“ sagde Politbetjenten. „Hvad ialverden er paaferde?“ raabte den forbaujede Borger. „De paaftaar, det er Aften, naar Keiseren endnu ikke sin Middag spist har!“

*

Kunden: „Hvad er Prisen paa dette Løi?“ Betjenten: „Seksten Cents pr. Yard.“ Kunden: „Seksten Cents? Jeg skal give Dem femten.“ Betjenten: „De misforstod mig; jeg sagde seks, ikke seksten.“ Kunden: „Seks Cents pr. Yard? Hm! Jeg skal gi Dem fem.“

*

En Betler had engang en Advokat om Almisse. „Jeg skal gi Dem et Raad,“ sagde Advokaten. „Kan De ikke sælge Raadet til nogen og la mig faa Pengene,“ sagde Betleren.

*

En tyk Kvinde, som ikke før havde været i London, kjørte til et af de bedste Hoteller, bestilte et Værelse og blev vist ind i et, som var meget lidet og uden Møbler. Paa sin bestemte Maade og i daarligt engelsk sagde hun: „Jeg vil ikke have dette Værelse.“ „Nei, Madam,“ sagde Opvarteren og bar ind en af hendes Gaandsjæffe. „Jeg vil ikke ha dette Værelse!“ raabte hun opbragt. „Nei, Madam,“ sagde Opvarteren og bragte ind en anden Gaandsjæf. Hun begyndte nu at tro, at hendes Grammatik ikke var korrekt, og at Opvarteren ikke forstod hende. „Jeg vil have dette Værelse ikke have,“ sagde hun. „Nei, Madam,“ sagde Opvarteren og bragte ind den tredje Gaandsjæf. Derpaa gif hun ud af Værelset, men Opvarteren traf hende tilbage, greb et Reb, og til hendes Forstrækkelse gled Elevatoren op, og hun fik sig anvist det bedste Værelse i Hotellet.

*

Det fortælles, at Biskop von Scheele, da han straks efter sin Ankomst her til Landet blev forestillet for Præsident Hadley af Yale Universitet, tiltalte ham paa klassisk Latin, og at Præsident Hadley med Færdighed svarede paa samme Sprog. Et tilstedeværende Medlem af Yales Korporation, som ikke forstod noget af Samtalen, htrede med endel Overtænkelse: „Jeg vidste sandelig ikke, at Hadley kunde tale svenst.“

UNGDOMMENS VEN

(YOUNG PEOPLE'S FRIEND).

A Semi-Monthly Magazine devoted to the Interests of the Norwegian Young People of America, Published by

UNGDOMMENS VEN PUBLISHING CO.,
Minneapolis, Minnesota.

K. C. HOLTER, *Manager and Editor.*

Subscription price, \$1.00 per Year in advance.
Addr

UNGDOMMENS VEN,
283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Entered at the Post-Office at Minneapolis, Minn., as second-class mail matter.

THE WRONG MEANING OF SUCCESS.

No word has a sweeter sound to an American than the word success.

And this seems to indicate that success is a desirable thing, and that it can be won in this country.

Someone has said that America spells opportunity, and the saying is as true as it is striking.

In the old world a man's work is to a great extent fixed by his parents' position even before his birth. He must be satisfied if he can occupy a situation in life equal to that occupied by his father. This was, to be sure, more true before than it is now, but even at the present time the word opportunity and success are seldom on the people's tongue. True, there are many in the old world,

that by splendid natural endowments, by pluck and perseverance, have risen from the lowest to the highest rank in state and church, but, as a rule, a young man, and still less a young woman, has but small opportunity to win what we in this country call success.

Not so here. We are often told, especially on the Fourth of July, that every American mother fondly hopes, that her boy some day may become president of the United States. It is such a common thing that men make their way from the humblest to the most honorable positions, that if a man can't say, that he was born and worked on a small farm, or sold newspapers on the streets, we hardly think him fit for an office.

It is but right that a man should succeed, that he should make progress; but it is getting to be a big question, if we Americans have grasped the highest and best meaning of the word success.

We need but ask the question to be convinced, that we have not grasped the highest and best meaning. Usually the word means that a man or a woman becomes rich or attains a high position, no matter how the wealth is gathered or the position obtained. And on the other hand, a person that does not become rich and remains in a more or less obscure position, is a failure. The standard of success, you see, is materialistic; the ques-

tion of mental, moral and spiritual worth does not enter in at all. If a man becomes a millionaire by grinding the faces of his fellowmen and by chocking his own conscience, he is still called successful and honored as such. If a man reaches one of the highest positions in the country by means of broken promises, by bribing, and by all sorts of underhand methods, he is still considered a successful man and honored as such. How the wealth was accumulated and the position reached has nothing to do with determining whether the man won success or not. The bare fact that he has the money or the position settles the question.

This purely materialistic way of looking at life, is admirably illustrated by the picture presented in this article. It appeared some time ago in an advertisement, in which a certain school of correspondence promised in a very short time to prepare young people to make their mark in the world. And what would best typify this mark or success that could be won? Well, what would more readily suggest itself to an American mind than the mark of a dollar? And so, you see the young man in the picture covering half the earth with a dollar mark. As the whole earth cannot be seen on one picture, the artist had to be satisfied to show the mark on as wide an area as could be presented. Had he been able to show us the whole earth, the dollar mark would undoubtedly have covered all of it.

Do we then mean to say, that a person must remain poor and in a humble position to avoid this false success? Not by any means. A person may be rich (though not very rich) or fill the highest position in the land, and still be successful in the highest sense of the term.

It all depends on whether a person in gaining wealth or position neglects some important sides of his nature. There is a mental, a moral, and a spiritual side to man. If these are neglected, as they must be when the whole attention is fixed on other things, then would you call such an one-sided, unbalanced, incomplete man a successful man? To be successful means, according to our view, to have a mind that has been cultured, in school or at home or by oneself, to appreciate the beautiful in nature, art and literature; to have a conscience without scars, and that is gladdened by memories of noble deeds and words; and a soul that is right with God, and that even here in this earthly tabernacle communes with its Creator and Savior. Now, if it is true, that only such a person has won the best kind of success, and if this kind of success can be won by anyone, then we readily see, that the person ordinarily called successful is about as big a failure as can be found in the world.

Rich in purse, but poverty-stricken in soul; honored by many, but despised by himself! Write on his splendid monument in letters of gold: "Here lies a successful man!" But his lost and neglected opportunities will stand up and testify against him, saying: "No, no, he was not successful. He was a failure, a sad failure!"

PRUDENCE WINTERBURN.

By Sarah Doudney.

Chapter VI.

The next Sunday when Mrs. Chafford and her children went to church, she met suddenly a party of ladies as she turned the corner at the churchyard gate. The party consisted of Mrs. Hatherick, a lady who was her guest,

Children's Corner.

A BEAUTIFUL DEATH.

Eddie Evenson lived with his parents on a farm near Grafton, N. D. One day he rode on a horse to drive the cattle home. All at once the horse stumbled and fell down, with the boy under him. A doctor was sent for, and it was found that the right leg was broken. It was

EDWARD EVENSON.

hoped that the boy would soon be well again, but in a few days the doctor said that Eddie had been hurt so badly that he could not live.

When the boy heard this his face grew white. Just imagine yourself in his place. It is not an easy thing to die. But one thing was worse than all: the boy had forgotten his God. He did not dare to die, he said, and he could not even pray.

"Mama and papa, you must pray for me," he said. But it did not take long before he himself began to pray: "Oh

God! forgive me my sins! Let me not die before I know that I am forgiven." This he prayed many times.

His pastor came. He told him the same old, old, beautiful story of Jesus, and how He had come to the world to save sinners, yes, even little boys. It was a story the boy had heard many times. Now it seemed to be sweeter and mean more than ever before. It had been so dark in the boy's heart; but now when he could believe that Jesus had forgiven him all his sins, and that in a few days he should see Jesus face to face in heaven, a new light shone in his heart. The pain was terrible, but still he was happy and no longer afraid to die. He called his parents and his brother and sister to the bedside. He begged them to forgive him for not having been as obedient and kind as he ought to be. Then he bade them farewell. While lying very quiet for awhile, and looking up, he said:

"I can see a crowd of people clad in white. I can see a host of angles that moves about, singing."

They asked him if what he saw was very near.

"No, they are far away," he answered.

"Can you see Jesus?"

"No."—Then after awhile he said:

"I see two small boys."

"Perhaps that's your brothers." (Two of them had died very young.)

"I think it is," he answered.

"Now I see Jesus too! He stands in front of the angles, and one angle stands beside him with a crown in his hand."

"Do you think that is the crown you are to get?" asked the mother.

"Yes," was the answer he gave.

This was on Friday. He lived till Sunday. He longed so much to die and be with Jesus, and at last he felt quite sure that Jesus would come and carry him to His home on Sunday. "Then you will come to the heavenly church," his father remarked.

On Sunday many people came to see him. He spoke earnestly to all, that they must seek and serve God.

At last he stretched out his arm and cried: "Now I see the shining crown! Now I see Jesus! I see the Lamb, the Lamb!"

Then after awhile he cried:

"Good-bye; now I am going home! I die!"

Then he threw his arms about his father's neck and died with these words on his lips:

"I die in God's Word."

* * * * *

Now, children, was not this a beautiful death? And why was it beautiful? Because the boy knew that all his sins were forgiven, and that heaven was to be his home.—We must all die; some live many years, some die very young. If we forget God, forget to pray, then it will be an awful thing to die; and many do die that way. Let us turn to God now, and then death will simply be an open door that leads into the home on high.

TRIFLES.

"To-day," said pretty Dolly, as
She opened her bright eyes,
"I'm going to give my dear mama
A beautiful surprise.
I hardly know yet what 'twill be,
But I'll soon find a way
To do some unexpected thing
'To please mama to-day.

"I'm tired of doing little things,
Why, any one can sweep
And dust, or wipe the dishes,
Or sing Evelyn to sleep.
'Tis some big thing I want to do.
If I could write a book,
Or save the house from burning, now,
How pleased mama would look."

So after breakfast Dolly went
And sat beside the fire,
While mother cleared the table off,
And mended baby's tire;
She wiped the dishes, made the beds,
And braided Bessy's hair,
While Dolly sat and pondered long
Within her easy chair.

And so Miss Dolly dreamed and planned
'That busy morning through;
She could not think of anything
Quite large enough to do!
And as she went to bed that night
She really wondered why,
When mother kissed her lovingly,
The kiss was half a sigh!

Ungdommens Ven.

Et Blad tilegnet den norske Ungdom i Amerika, udkommer to Gange om Maanednen. Udgives af

Ungdommens Ven Publishing Co.,
Minneapolis, Minnesota.

R. C. Holter, Bestyrer og Redaktør.

Bladet koster pr. Aargang i Forstøb.....\$1.00
Til Norge eller andre Lande i Forstøb..... 1.25

Regler for Abbonenter. Læs dem!

Pengeforsendelse. Penge kan sendes i Postal Money Order, Express Money Order eller Bank Draft. Brevpenge kan sendes i Registered Letter. U. S. Postal Stamps kan ogsaa bruges, men se til, at de ikke er fugtige, saa de klæbes sammen eller sættes til Brevet.

Abbittering. Adresselappen tjener ogsaa som Abbittering. Bladet er betalt til Udgangen af den Maaned, som er nævnt paa Lappen. Se efter om der er Abbitteret saa langt, som De har betalt.

Oplysning. Naar De ikke vil holde Bladet længer, saa glem ikke at underrette os derom. Forsendelsen af Bladet stanses ikke, før vi bliver anmodet om at stanse det. Det er ikke nok, at De sender et No. til bage, da vi ikke kan finde Deres Navn paa vore Subscriptionslister, uden vi faar vide Deres Post-Office Adresse. Naar Bladet opsiges maa al Resistance betales.

Forandring af Adresse. Naar De vil have Adressen forandret, saa opgib baade den gamle og den nye Adresse og glem ikke at tilføje Deres Navn.

Prænummer sendes frit paa Forlangende. Alle Pengebøst gjøres betaltbare til Ungdommens Ven.

Fuldstændig Adresse:

Ungdommens Ven,

283 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

Et og andet.

„Apostelen Paulus,“ en Livsfortælling er nu udkommet i Bogform. (Se Annoncementet paa næste Side.)

Dette er hvad Bogens Forfatter, Prof. C. Kr. Johnsen, siger om Bogens Hensigt:

„I Bibelen har Herren givet os Veiledning i vor Salighedsvej, aabenbaret os sine Fredstanker, saa vi her har et sikkert Ord, der giver os alt, hvad vor Sjæl behøver til Liv og Salighed, til Tugt og Trøst. Men Bibelen fortæller os ogsaa Guds Riges Historie ifra Forberedelsens første Tider og til Tidernes Fylde kom, da Gud i sin Søn opfyldte Forrettelsen og grundlagde den nye Pagts Menighed blandt Menneskene, da han samlede sig et nyt, aandeligt Israel, der samles om Ord og Sakrament, og som skal bringe Raadshedsbladet til Forberigetets Ende.

Indenfor dette Gudsriges Historie træder der os imøde en Række Stikfælder, som har været Guds udvalgte Redskaber, og deres Liv og Gjerninger lægges frem for os, saa vi kan følge dem og se, hvorledes de har levet og hvad de har udrettet. Men saa, om nogen, har staaet paa en saa fremstødt og vanskelig Plads som Apostelen Paulus, der skulde lede Menigheden i den vanskelige Tid, da Herrens Menighed skulde føres ud af den gamle Pagts Form og ind i den nye aandelige, og da Rigets Dør skulde aabnes for Hedningernes Fylde. Mange Brydninger og haarde Kampen maatte en saadan Plads føre med sig, og store Krav maatte den Mand fylde, som her skulde kunne føre Herrens Sag frem.

I nærværende Skrift har Forfatteren søgt at give en populær Skildring af disse Ting i en saa knap og samtidig saavidt anskuelig Form, at Læseren kunde faa et Billede af denne store Kamp i Herrens Hær og Forholdene paa hans Tid. Der kunde i et saadant Værk ikke være Tale om at gaa ind i Enkeltheder, thi derved vilde det soulmet op til det flerdobbelte.

Saa sendes da dette Skrift ud i Bogform med det Ønske, at mange maatte lære at forstaa den store Apostel og se ind i Herrens Veie og Førelser med ham og Menigheden, og det kan ikke feile, at jo mere man lærer at kjende des mere vil man komme til at elske hans Stikfælle, og kanske det ogsaa kunde bidrage noget til at opvække i vore Hjertes noget af den samme Kjærlighedsild, som gjenemgløbet ham, Kjærlighed til Missionens hellige Sag, for Israels og Hedningernes Frelse.“

Til Abonnentsamlere! Nye Subskriptioner gjælder herefter fra den Tid, Subskriptionen indløber. De første Numre for iaar samt Zulenumret er opslupne.

*

En særskilt Udgave af Bogen: „The Making of an American“, hvori Jacob Riis fortæller sin Historie, forberedes nu for de blinde.

*

London har nu en Befolkning paa 4,536,541. I 1801 var Befolkningen kun en Femtedel af dette Antal. Af Mændene er 1,292,594 ugifte, 777,363 er gifte og 72,128 er Enkemænd. Af Kvinderne er 1,403,842 ugifte, 793,097 er gifte, og 197,517 er Enker. Der er 252,371 flere Mænd end Kvinder. Skolebørnernes Antal er 968,007. Der er 135,377 Udlændinger, hvoraf de fleste er fra Rusland, med Tyskland næst i Rækken. Derefter kommer Polen, Frankrige og Italien. Antallet af Folk, som lever i Tenementhuse med fem Værelser eller mere er lidt over 32 Procent; af Folk, som lever i mindre end fem Værelser, over 65 Procent.

*

En højsindet Nordmand, som ikke ønsker at have sit Navn angivet, har stænket det nye Luther Hospital i St. Paul den vakre Sum af 4000 Dollars. Gaven kommer i Form af et Legat til Fordel for fattige Patienter af norsk Uet. Kapitalen skal henstaa urørt; men Renterne skal anvendes til at skaffe Triplads paa Hospitalet for værdige trængende. Blandt de Bestemmelser, som er knyttede til Gaven, er særlig de to af Interesse, at Hospitalet skal have Ret til at forvalte Pengene, saalænge det vedbliver at staa under den norske Synodes Auspicier og hævder det som Hovedformaal at øve Velgjørenhed mod de nødlidende.

*

I Narevis har den ærbørdige Missionær John G. Baton tryklet den amerikanske Kongres om at forbyde Amerikanere at sælge berusende Drikke paa Ny-Hebriderne, men skjønt President efter President lovede at gjøre, hvad han kunde, blev intet gjort. Med Sorg maatte Missionæren drage tilbage, og med Sorg maatte han se paa, hvorledes Amerikanerne vedblev at sælge Brændevin til de indfødte, til umaadelig Skade for Evangeliets Fremgang. Glædeligt er det at kunne meddele, at Kongressen har nylig vedtaget en Lov, der vil stanse denne elendige Trafik.

*

Vi har fortalt om Pastor Pearson, som sidste Høst blev valgt til Sheriff i Portland, Maine, samt med hvilken Iver og Held, han har overholdt Prohibitionsloven. Bestyreren for Fattigvæsenet har nylig offentliggjort sin Rapport, hvori han nærlæser, at Udgifterne er meget mindre end forhen, og at dette kommer af den Strenghed, hvormed Loven mod Salg af sterke Drikke har været gjenført. Kan nok hælde, at nogle af Mændene er sinte, fordi deres „personlige Frihed“ er dem berøvet, men „Rona og Barna“ har ikke lidt noget derved, hvad Mad og Klæder angaar.

En værdifuld Bog netop udkommet

Paulus,

En Livsskildring fra den første Menigheds Tid.

af

Prof. E. Kr. Johnsen.

Det er med Glæde, vi kan oplyse, at denne Bog nu er færdig. Det er efter vor Formening det mest betydningsfulde Bidrag til den religiøse Literatur blandt Nordmændene i Amerika, som er fremkommet paa mange Aar.

I den korte Tid, Prof. Johnsen har været her i Landet, har han lagt for Dagen en sjelden Evne til at skrive let, simpelt og fængslende over religiøse Emner. Ogsaa i nærværende Værk er Fremstillingen saa gennemsigtig klar, at den med Lethed vil opfattes, enten man er læg eller lærd.

Paulus er inddelt i følgende ti Kapitler:

I. Fødsel og Hedsstaf.	VI. Farefulde Tider.
II. Barndoms- og Ungdomsaar.	VII. Gjennem Lilleasien til Hellas.
III. Forsølgelsen.	VIII. Paa Hvidepunktet.
IV. Et nyt Menneske.	IX. Fangen.
V. Arbejde og Trængsel.	X. Martyren.

Læs forresten, hvad Forfatteren selv siger om Bogens Hensigt, paa foranstaaende Side.

Denne Skildring bør forstaaes af alle, som ikke alene er interesseret i Paulus og de Sandheder, han frembar, men som ogsaa ønsker et dybere Indblik i den merkkelige og betydningsfulde Periode, hvori den kristne Kirke traadte frem i Verden.

Bogen indeholder 175 Sider, er vakkert indbundet i Klædesbind og koster kun ..... **75 Cents**

I Partier gives Rabat.

Send Bestillinger til

Ungdommens Ven Publishing Co.,

283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Sangbogen,

Femte Udgave; med Musik; 272 Sider. Firstemmig udgivet for blandet Kor. 375 aandedige Sange for Kor, Menigheder, Søndagskoler, Ungdoms- Missions- og Kvindeforeninger og Hjemmet. I 4 Pragt-Udgaver.

I smukt Skirtingsbind \$1.25
 Text-Udgaven i Skirtingsbind 25c
 Text-Udgaven med Landstads Salmebog, Skindbind eller Chagrin. 90c og \$1.25

I Partier stor Rabat til Sangkor etc.

Sangbogens Expedition,

3227 Nicollet Avenue, Minneapolis, Minn.
 Skriv til Geo. J. Reimstad.

De syv Djæble

af
B. B. Haugan.

Dette Foredrag har været holdt paa mange Steder og altid trukket stor Forsamling. Det er nu udkommet Bogform med flere Illustrationer.

Bogen koster **25 Cents** og faaes hos

Ungdommens Ven,

283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Dodge

Photographer. Ground Floor
 Studio.

1819 Riverside Ave.

Minneapolis. - Minn.

Arbejdet

og

Pengene,

deres Brug og deres Misbrug.

To Foredrag

af

Pastor Peder Dreyer.

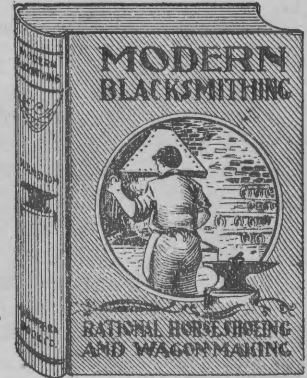
Pris: 15 Cents.

Ungdommens Ven,

283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

BE YOUR OWN

**BLACKSMITH, HORSESHOER,
 WAGONMAKER AND
 HORSE DOCTOR.**

“Modern Blacksmithing, Rational Horse Shoeing and Wagon Making”

is a work written by a man having thirty years of practical experience in all the branches of the trades included in the title of this valuable work. There is no work to be done either in the city shop or on the farm, that can not be done by any man with this book as a guide. Every Page is full of useful information. The most common diseases of the horse can also be treated according to the directions of this book. It is better than a course in a college of mechanic arts, it is just like having a master mechanic and a veterinarian constantly at your command. Every receipt is worth the price of the book.

Price post paid \$1.00. For sale by

Ungdommens Ven,

283 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

Life of Christ,

—BY—

DR. F. W. FARRAR.

One of the best books written on the life of Christ. Thorough, comprehensive, reverent, inspiring. Contains 62 chapters and 535 pages. Very handsome cloth binding, with gilt top. Price..... **\$1.00**

For sale by

Ungdommens Ven,

283 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

En god Ven er værd en Fødselsdags-Present. En fin Haarhæbe, lavet af dit eget Haar, vil blive en Gave, som modtages med største Velbehag. Send et 2-Cent Frimærke for Brøser og Priser af 10 Slags Haarhæber, 6 Brystnaaler, 1 Ring og 10 Blomster. Send efter Brøser gratis, saa De kan indjænde Deres Ordre tidt.

Mrs. G. F. Anderson,

1415 7th Str. S., Minneapolis, Minn.

Hvad nogle Agenter har tjent.

De fleste Abonnentsamlere har valgt sig en eller flere af de Præmier, vi har tilbudt, for sit Arbejde, og været meget vel tilfreds dermed. Andre har arbejdet for Penge, idet vi har givet dem Kommission. Denne Kommission har været saa stor, at flere Agenter troede neppe, vi mente, hvad vi skrev til dem. Hvor meget tror du, at enkelte Agenter, som har arbejdet for Penge, har tjent?

Mange har tjent fra 2 til 10 Dollars, mens ikke saa faa har naaet op til 20, 30, ja helt op til 50 Dollars.

Men da maatte de vel rejse rundt i flere Countier? vil nogen spørge.

Nei sletikke. Disse Summer, vi har nævnt, har været tjent paa nogle faa Dage i Agentens egen By eller Nabolag.

Hvad
andre
kan
tjene.

Hvad nu disse Agenter har gjort, kan mange af vore Abonnenter gjøre. 2, 3, 4, 5 eller 10 Dollars er ikke at forkaste, og vi har ingen Tvil om, at saadanne Summer kan tjenes paa flere Hundrede Steder.

Nu før Vaararbejdet sætter ind, er det en udmerket Tid til at samle Abonnenter paa „Ungdommens Ven.“

Alle, som har lyst til at tjene nogle Dollars i sine Fristunder, bør indsende et Brev eller Postkort med følgende Begjæring: „Behag at lade mig vide, hvor stor Kommission, De giver til Agenter, samt send Prøveeksemplarer og Subskriptionslister.“ Skriv deres Navn og Adresse tydelig.

Adresser Brev eller Postkort til

Ungdommens Ven Publishing Company,
283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Udmærkede Præmie tilbud.

Valg du vil.

For en ny Abonnent vælg en af følgende Bøger eller Gjenstande:

Victoria. Gribende Fortællinger om de bedste Mænd og Kvinder, som har levet i de sidste Aarhundre.

Margery. Spændende Fortællinger om Forsølgelse og sandt Kristendom.

50 elegante Brevkort med et af de bedste Navn og Adresse. 2 x 3 1/2 Tomme.

Billede af Kristus tolv Aar gammel. Af Hofmann. Paa tyk, stiv Papir. 6 x 8 Tommer. I brunagtig Carbonette.

Guitar-toner. Kandelige Sangs med Musik for en Stemme og med Guitarakkompagnement.

Børrens Liv og Arbejde, en Bog, som alle Venner af Missionen bør have. Pris 50c.

Nut Set—One Cracker and six picks, all nickel plated and engraved.

“Stepping Heavenward”—By Elisabeth Prentis. The same as “En Vandring mod Himlen.” Gilt edge, fine cover design.

“Black Rock”—By Ralph Connor. One of the most popular books of the day.

“Wide, Wide World”—By Susan Warner. Good story for young people.

“Ten Nights in a Bar Room”—A Temperance story.

Frydetoner. 1ste, 2det eller 3die Bind af denne velkendte Sangbog med udmærkede Sange og Melodier. Hvert Bind koster \$1.50, men faaes frit for to nye Abonnenter.

Bogtænderen. En af de mest interessante Fortællinger nogen sinde trykt. 408 Sider. Fint indbundet. Koster 75c. For to nye Abonnenter. Som Gave til en Ven vil den være udmærket.

Fountain Pen. Parker's jointless “Lucky curve” Fountain Pen. Cost \$2.00. For three new subscribers.

Bible. Baxter's Selfpronouncing Bible, Complete Concordance. 245 pages of Bible Helps. 16 colored maps. Flexible binding. Price \$2.75. For four new subscribers. You must see this Bible before you understand what a splendid offer this is.

Norge i Billeder. Du kan ikke blade gennem denne dejlige Bog uden der føles en Klump i Halsen ret som det er. „Na, du Norge, med stolte Tindber, brusende Fødsle, solblanke Tjern, fagre Bjer, nette Smaagaarde og Bladse langs Elvedrag og opover Fjeldsiderne, hvor du dog er et dejligt Land!“ Disse eller lignende Udtryk svæver paa dine Læber, naar den ene valre Scene efter den anden oprulles for dit Blik, og træffer du paa et Sted, du selv har seet eller hørt meget omtalt, da blir du glad og oprymt uden Lige. „Norge i Billeder“ indeholder 93 hellesde Illustrationer. Koster \$2.00. For tre nye Abonnenter.

Fredstanter. Korte Prædikener over den Evangelietekst af Prester og Professorer i den Forenede Kirke. Denne Huspostil har bundet stor Udbredelse og fortjener det. Prædikenerne er af Mænd, som er mere eller mindre kendte i den nord-lutheriske Kirke her i Landet. De er alle gode, men enkelte er udmærkede. En god Ting ved denne Samling er, at alle Prædikener er korte, saa de ikke virker trættende ved Gjennemlæsning. Trykt paa særdeles godt Papir og valkert indbundet. Vilde være meget passende som Præsent til Foreldre. For to nye Abonnenter.

The Rand-McNally New Imperial Atlas of the World. New Official Census of 1900. An accurate, up-to-date ready reference work for the use of everybody. New colored maps of every country in the world, and of each State, Territory, and large City in the U. S., the Provinces of Canada, the Continents and their subdivisions. Marginal index; 160 pages. Size 12x14 inches. Bound in extra cloth, colored edges. \$2.50. For three new subscribers.

UNGDOMMENS VEN PUBLISHING COMPANY, 283 Cedar Av.,
Minneapolis, Minn.